

FEIGE MÁRTA
GYERMEKKORI ÁLOM

VERSEK ÉS PRÓZAI ÍRÁSOK

FEIGE MÁRTA

Gyermekkori álom

Versek és prózai írások

Budapest, 2011

A SZERZŐRŐL...

FEIGE MÁRTA

1956-ban, az oroszán jegyében, Budapesten született. Hivatalos nevén: Győriné Feige Márta. Sokoldalúságára jellemző, hogy dolgozott pedikűrösként, üzletkötőként, volt többek között bolti eladó, gépkocsivezető-anyagbeszerző. Nyíltszívű, bátor, humánus, vidám természetű, családcentrikus ember. 1993 óta tagja az AKIOSZ-nak, azóta ír rendszeresen verseket, újabban rövid prózákat, valamint fotózik is. Alkotói tevékenységét többször elismerték már, Elismerő Oklevéllel, Képzőművészeti Nívódíjjal, és Aranytoll-díjjal jutalmazták. Írásai, fotói eddig több irodalmi és kulturális folyóiratban, és számos antológiában jelentek meg. 2003. óta részt vesz a Kelet-Magyarországi Kristály magazin szerkesztőségének munkájában is.

Előszó helyett...

MEGVALÓSULT ÁLOM

Gyermekkorom leggyönyörűbb, legdédélgetettebb álma volt, hogy egyszer bohóc leszek. Ma már keveset álmodozom. S ha mégis, akkor sem arról, hogy a cirkusz porondján állok. Mert tudom, az már soha nem valósulhat meg. A gyermekkori álmok helyébe új álmok léptek.

Már nem emlékszem pontosan, mikor, s hogyan születtek meg első verseim. Valahogy lettek. Ott voltak az egyik fiókban, s csak legtitkosabb álmaimban gondoltam arra, hogy ezek a versecskék valaha is megjelenhetnek valahol.

Azonban mielőtt végérvényesen abbahagyhattam volna az álmodozást, találkoztam valakivel... Egy emberrel, egy igaz baráttal, aki bátorításával, jóindulatú kritikájával visszaadta megtépzott önbizalmamat, s arra biztatott, hogy újabb verseket, prózákat vessek papírra. Közben bekapcsolódtam egy amatőr irodalmi csoport, az AKIOSZ munkájába, alkotásaimat több irodalmi lapban publikálták, s különböző díjakat nyertem. Ez még nagyobb lendületet adott az íráshoz. Egymás után születtek verseim, amelyek a legkülönbözőbb témákról szóltak. Egy tragikus, vagy érdekes esemény, egy felém küldött őszinte mosoly, egy őszi falevél, az évszakok változása, a természet szépsége, az örömök és a bánatok, az élet visszásságai mind-mind ihletet adtak, s felébresztették szunnyadó alkotókedvemet.

Amikor verseimet, prózáimat valamelyik lap hasábjain kinyomtatva látom, úgy érzem, egy titkos álmom vált valóra. Ha bohóc nem is lehettem ugyan, de mégis megadatott, hogy elmondhassam az embereknek, amit gondolok, ami fáj, ami örömmel tölt el. A lelkemből hasítok ki nekik egy darabot. S ha ők is érzik ezt, ha verseim olvasása közben sírnak, nevetnek, vagy elgondolkodnak, akkor úgy érzem, nekik adhattam az álmaimat. S ez kimondhatatlan boldogsággal tölt el.

GYERMEKKORI ÁLOM

Apró gyermekként, sóvárgó vággyal,
porondra álmodtam magam,
és táncoltam, daloltam, bohóc-ruhában,
s loptam a szívekbe égő kacajt.
Kedvenc kis dallamom csacsogtam
akkor, ha bánatot láttam sok,
szomorú arcon...,
hogy: „Vándorcirkuszban szeretnék
lenni, hóban, esőben a cirkusszal
menni...”
Elvinni jókedvet, oda, hol
sok a gond,
könnyekig hatódni, gyermeki
kacajon.
Felnőttként, még ma is, őszinte vágyam,
lehessek bohóc, s a porondra álljak,
kellékek nélkül is bohóc legyek,
– megtennék mindent, csak nevéssenek!
Nem, az álomból nem lett valóság,
másfelé sodort az élet,
oly ritkán dúdolom a régi nótát, s
oly ritka, hogy nevettek.
Mily furcsa szeszélye az emberi sorsnak,
– cirkuszban fel nem léptetett –
állhattam mégis porondra, mert
„cirkusz” lett az életem...!

Az élet valódi színpada magához láncolt,
– festetlen bohócként jártam a táncot –
keserű könnyeim gyöngyként peregtek,
s az emberek ezen nevettek...
Nem kellett krumpliorr, kóchaj, ormótlan
nagy cipő,
ha sírni látják a bohócot,
a közönség jókedve nő;
az élet kegyetlen színpadán
mindenki egyenlő!

A BARÁTSÁG EREJE A KÖLTÉSZETBEN

Ahogy soha még;
belátható lett a messzeség,
s ha sejtés volt eddig, hogy
nem hiába élek, hogy száz
csodát tartogat az élet,
most formát öltött, igazi
alakot,
s nekem minden, amire vágytam,
önzetlenül megadatott...
Ahogy soha még;
eltűnt a mély, a szakadék,
s ha sejtés volt eddig, hogy
mennyit érek, hogy önmagam
önmagammal mérjem,
most lángra gyúltam, igazi
tűzre,
s lelkem lobog, melynek nincsen
füstje...
Ahogy soha még;
valóra vált egy szép remény,
s ha sejtés volt eddig, hogy
formál, nevel a költészet, hogy
általa az ember jobb és több lesz,
most vált bizonyossá, számomra
igazzá
e szent kötelékben: költészet,
s barátság!
Ahogy soha még;
halálig tartó szövetség!

AZ ALKOTÁSRÓL

Néha úgy jön a „versírás”, mint egy gyors forgószél, s magával ragad, máskor meg napokig, hetekig gyötör egy téma, egy gondolat, míg végső, igazi formát kap.

Mikor a „téma” így lassan a papírra kerül, lelkem a régmúlttal gyakran szembesül: jóra s rosszra emlékezni, de jó, hogy tudunk! S „alkotásnak” nevezzük, ha belőle másoknak is adunk.

Engedni – sőt! akarni kell –, hogy a szó felemeljen, s a tudatot formálva a lelked megérintse. Mert minden, ami történt, jó tanulság lehet, s okulva belőle, még bölccsé is tehet.

S ha emlékeidből olykor arra riadsz, hogy végigfut arcodon egy sósvizű patak, ne bánd, ne is szégyelld, mert ékszerszél drágábbak a múltbéli emlékek!

Egy perc... s már mosolyt varázsolsz
könnyes arcodra, s mint legdrágább
kincsedre: gondolsz a tegnapi.
Jönnek, sorakoznak a szebbnél szebb emlékek:
s az „alkotás” vágya vibrálni kezd benned...

Hát igen...így jön az írás, így
lesz majd alkotás minden régi emlék,
melyet a tudatunk oly gyakran felidéz:
Míg élünk, végig velünk marad – aztán
tovább őrzi egy sárgult papírdarab...

Néha úgy jön a „versírás”, mint egy
gyors forgószél, s magával is ragad,
máskor meg órákig bizserget, s lágyan
andalít valami, valami angyali,
s érzem, hogy meg fogom vallani.

Aztán már csak azt veszem észre,
hogy előttem a papír, s a tollam is kézben,
szántom a sorokat, az oldalak is telnek,
– ha jól sikerült, akkor meg is érte! –
egy kis fényt adtál a nagy szürkességbe!

ALKOTÓTÁRSAIMHOZ

Imádok hozzátok jönni,
verset, prózát szívemre ölelni,
vidámat, szomorút, kedveset,
érezni, ahogy felemel a költészet.

Mindenkit más és más ösztönöz:
bánatok, szerelmek, örömök.
Engem az írások meghatnak,
a lelkemben találunk visszhangra.

Mert bennem is lobognak
alkotó tüzek,
a szívem, a lelkem
versekkel üzen.

MIÉRT IS ÍROK...?

Talán, hogy:
átfogjam az átfoghatatlant,
megmérjem a megmérhetetlent,
s általuk megértsem
a megérthetetlent.
Jön ezer gondolat, a toll
kézen ragad.
Gyűlnek a sorok,
valamit mondok,
gondolkodom, néha rím se kell,
érezem a ritmust, a lelkem
énekel.
Valamit láttam, ami éppen
megfogott,
valaki szólt, aki eddig
hallgatott,
...ihletet talán ő adott...?

A HALHATATLANOK

Költészet napjára tollat ragadok,
írókról, költőkről írni akarok,
kik fényes gyémántot csiszoltak,
remekművek, amiket ránk hagytak.
Lerakták a biztos alapot,
melyre rakhatjuk tovább a sort.
Ők, a „nagyok”, kik régen éltek,
megannyi szépet megéltek.
A küzdelmet nem adták fel soha,
maradandót hagytak az utókorra.
Példájuk; a remény és kitartás,
éltesen minket is tovább,
ápoljuk az ősi hagyományt.
Hála nektek, halhatatlanok,
szívünk őrzi lángotok, nagyok!

ŐSZINTE VALLOMÁS

Gyakorta van, hogy a kisebbségi
érzés hatalmába kerít,
bevallom – nem vallom –, bizony
elkeserít...

Műveltségem itt-ott ugyancsak
hiányos,
s az sem lehet mentség, hogy
viselkedni tudok, s az egyszerűbb
szavakkal könnyen boldogulok.
De fáj a hiány – néha éget –,
tanulni, csiszolódni, művelődni
kéne..., tudást gyűjtögetni, mint
nektárt a méhek.

Bár, ha időm még lenne is
mindent megtanulni,
csigalassúsággal tudnék
csak haladni, mert fáradt, s talán
fásult is lettem.

Ezt hozta magával a könyörtelen
élet; két kezemmel kellett
– igen nagyon korán –
kenyeret keresnem. Mozi, diszkó,
színház: messzire kerültek, de
álomba gyakran egy könyv fölött
merültem...

A KI NEM MONDOTT SZERETET...

A ki nem mondott szeretet
vajon több-e, vagy kevesebb,
mint a folyton-folyvást ismételt...?
Ezen gyakran elgondolkodom – de
van-e felelet erre a kérdésre?
Mert szeretem az Életet
– mióta a világon vagyok –,
szeretem az Anyámat
– ki a világra hozott –,
s az Apámat, Nagyszüleimet
– hiszen felneveltek –,
szeretem a Testvéreimet, s
minden rokonomat, mert jók
hozzám,
s a sok-sok bolondos jó barát is
élvezheti szívem „zálogát”...,
szeretem a Szerelmem, mert
oly megértő velem: „vadságom”
ellen mosoly a „fegyvere”...,
szeretem a fényt, az éltető
napot, szeretem, ha kigyúlnak
éjjel a csillagok,
szeretem az erdőt, a várost,
s a hömpölygő Dunát,
szeretem Szülőföldem, drága
szép Hazám,
...ha nem is mondom: megérezik
talán...!

A HÍDON

Állok a Lánchídon, a
vén Duna felett,
jobbra-balra nézek;
ó, csodás Budapest,
ezerszer láttalak
így, ragyogó fényben,
ezerszer vágytalak
ölelni téged...
Állok a Lánchídon, a
vén Duna felett,
csodás a látvány, mely
most is rabul ejt,
szemembe könnyet csalsz,
drága Budapest...
Ezerszer láttalak
ily ragyogó fényben, de
sohasem láttalak
még ilyen szépnek.
Állok a Lánchídon, a
vén Duna felett,
autók suhannak el, s egy
régi dallam kúszik
lágyan a fülembé:

„...A vén budai hársfák...”
s én dúdoló, önfelad
tovább: „...békésen sutognak,
elpihen a lombokon a szél...”
Körülöttem minden, minden
csupa fény,
s a Lánchídon állva, oly
boldog vagyok én...

EGY ESTE A DUNA-PARTON

Az újpesti parton egyedül vagyok,
nézem a sok játékos, szürke-fodros
habot, ahogy tovaúsznak messze, de
vissza-visszaintve, a lemenő Nap
vöröslő fényében...

Most álmodni lenne jó, egy mesésen
szépet, lángforró szerelmet, mely
perzselne tüzével,
s messzire űzné el lelkemből a gondot,
festene egemre biztosabb holnapot.
Hadd álmodjam hát veled, Dunám!
Nézd, mily' egyedül vagyok,
míg téged átölel a sok buja hullám.
Engedd szeretnem újpesti partod!

JUNIÁLIS

(Barátaimnak)

Pesthez közel, szép faluban,
létezik egy kurta kocsmá,
Dunára „rúg”, nem Szamosra,
Vilmos úrnak tulajdona.

Jó bor mellé jókedv való,
tudja is ezt, minden „ivó”,
de ez a „kocsmá” mégsem kocsmá,
Magasabb a színvonala.

Mert gazdája úriember,
járnak oda törzsvendégek,
májusban volt szép majális,
a napokban meg juniális.

Meghívott rá kis barátnőm,
karnyújtásnyira él Pesttől,
s még vagy öt-hat íróársam,
akik oda invitáltak...

Fényben fürdő nyári napon,
minden gondom Pesten hagyom,
barátok közt vígan leszek,
bút, bánatot félreteszek.

Sátor alatt jókedv, derű,
az asztalokra étel került,
babgulyás és pacalpörkölt,
csúszott rá a jó hideg sör!

Zene szólt a hangfalakból,
táncolni való kedvünk volt,
s úgy illett, hogy kitáncoljuk
a májuszfát – ha szusszal bírjuk!

Az utolsó HÉV rég elszaladt,
de a társaság együtt maradt,
a hangulat kitűnő volt,
készült róla néhány fotó!

Nyári éjben kedvünk szárnyalt,
senki nem volt álmos, bágyadt,
önfeledten nótázgattunk,
hajnal volt, hogy elbúcsúztunk

a vendéglátó személyzettől,
szakácsnőtől, pincérektől,
frissen szerzett ismerőstől,
júniusi harmatcsepptől...

Kis barátnőm – író társam –
meghívott az otthonába,
s így, néhány jó baráttal,
rádobtunk még „pár lapáttal”.

Finom májat reggeliztünk,
sörrel sűrűn öntözgettük,
azután tánc, s a nótá következett,
már az ördög sem bírta velem!

Ennyi kell – pár kedves barát –
s vállalni az élet dalát,
ha néha hamisan is szól; megéri,
menn, és nem visszanézni.

Reggelig még egy-két óra,
majd indultunk a megállóba,
s a kávétól felfrissülve léptünk,
és lelkünkbe emléket bevéstük

e Pesthez közeli szép falunak,
ahol áll egy kurta kocsmá,
Dunára „rúg”, nem Szamosra,
s hol van étel, ital, s van kultúra!

MÚLTBA NÉZŐ

Múlttal hadakozva
– hadilábon állva –
rám törnek a képek, mint
kísérő árnyak...
Régmúlt gyermekkorom
– testvéri magányom –
emlékszem, hogy Anyánk, oly
sokat volt távol...
Szólította munka
– megélhetés gondja –
míg Nagyszülőink éltek, volt
tán kicsit könnyebb...
Két kicsiny leányka
– félig mindig árva –
fogta egymás kezét, bízva
élt és remélt...
s tipegett lassan egy
boldog jövő felé.
Peregnek a képek, mint
egy régi-régi filmen,
hunyt pilláim mögött
– eleven emlékek – .
Kicsi család, nagy rokonság
– Édesanya, két piciny lány –
és a régi emlék-képek
híven tükrözik a szépet...

Összefogást, szeretetet,
együtt töltött ünnepeket.
Segítőkész nagybátyáim,
családomnak oltalom.
S akik messze-messze mentek
– fellegekbe felköltöztek –
bennem vannak, velem élnek,
mint e visszatérő emlékképek.
Kicsiny család, s a rokonság,
– mint fogyó Hold – Ránk
mégis vigyáz!
S köztünk van még drága
Anyánk,
összetart és vigyáz reánk.
Pedig szívét összetörte,
– lelkét gond-lidérce
meggyötörte –
gyermekének betegsége.
Testvéremre én vigyázok;
oltalmam volt – most én vagyok,
én fogom a gyenge kezét,
s kérem Istent, könyörögve
Testvérkémet megsegítse.
Lepergett a film, s a régi
képek..., hogy a jelenbe most
visszatérjek;

s lám, már itt is vagyok! Egy
szép nagy hajón ringatózom,
hallgatom a szép verseket
– előttem egy új film pereg –
jó barátok, íróársak
verseimhez gratulálnak...
Múlttal már nem hadakozva,
– megbékélve minden rosszal –
a jó Istent arra kérem, adjon
erőt, egészséget,
hogy továbbra is együtt legyünk,
hogy a folytatást együtt nézzük,
– mert a filmnek nincs még vége –
múltba nézve, emlékezve;
s a jelenben élve: emberséggel!

NEGYVEN ÉV

(Vallomás magamról – is)

A VII. kerületben jöttem e világra
– ötvenhat forró nyarán –,
s hordom idegeimben, negyven éve,
a tankok dübörgő zaját...
Hősök és árulók sírja felett a
vadgalamb egyformán énekel
– nekem történelem –.

Iskolába – már – Újpesten jártam,
tanáraimnak köszönet és hála,
mert lámpásként égve, belső fényüket
szórták a felnövekvő új nemzedékre,
okítva bennünket jóra, tisztességre,
– a béke szentségére –.

Ahogy lassan-lassan őszebe vegyül hajam,
érzem, negyven évem, mint gyorslábú
csikó, oly fürgén elszaladt...
Néhány jó, vagy rossz emlék, mi belőle megmaradt,
s a dacos akarat, hogy a jóért tegyek
– mit emberként a jóért tehetek –,
hogy a rögzös úton is jókedvvel járjak,
hogy ölbe tett kezekkel a jóra sose várjak,
hogy család, haza, Isten legyen az én váram,
hogy szerető gyermeke lehessenek Anyámnak...
– köszönetet néki még sokszor mondhassek –
mert életet adott,
életet, melyért hálás vagyok.

Köszönt sok-sok rokon, köszönt testvér, barát
és drága Keresztanyám, aki mindig
mellettem áll...

Lám: minden megvan, ami csak kell;
földi javak, s hű szeretet,
és a béke negyven éve!

VESZTESÉGEK

Felnézek az égre, mely csupa fénylő csillag,
de látom, már közöttük sok fekete lyuk van,
lehullott csillagok föld mélyébe zárva,
hisz a ragyogásnak sötétség az ára.
Szomorú a szívem, s minden gondolatom,
újra aláhullott egy kedves csillagom.
Elvesztésre vigasz, hogyha egy lehetne:
néki, hogy nem kell tovább szenvednie.
Emlékét megőrzöm és e kicsiny verssel
jegyzem fel nevét a Barátok Könyvében.

MÁR EZ A HAZÁM!

Messziről jött őseim
tenger mosta gyöngyei,
felfűzve lelkem
erős fonalára.
Bőröm barnasága
mézszínűre fakult
– a századok során –,
nekem már ez az ország
a Hazám!
Őseim földjén sohasem
jártam, de génjeimben zúg
a Gangesz árja,
s fájni tud nagyon,
népemnek örök árvasága...
Iszonytató nyomor és
pazarló bőség uralta mindig
őseim földjét,
vérrel és hittel írt évszázadok
során,
de én már itt születtem:
Magyarország a Hazám!
Messziről jött őseim
tenger mosta gyöngyei:
felfénylő szavak,
népem hálajaként fogadd,
befogadó Haza!

VEDD ÉSZRE

Az élettől vársz csodát,
és nem veszed észre;
a lábad nyomán
nyílnak,
amerre lépkedsz.
Az üstökös fénycsóvát
rajzol fel az égre,
ellobbanó csodát,
s a milliárd
kis csillag fénye
milyen halovány...
Ne várj csodát, és ne keress,
az Élet önmagában csoda!
Lassíts a rohanó lépteken,
s hajolj harmatos szirmokra...
Vedd észre a mosolyt
az emberek szemében,
lelked legyen nyitott,
s várd ki szerényen, hogy
a nyitott kapun
a csoda belépjen...!

SZÁRNYASZEGETT EMBER

Nem mindig volt beteg és fásult,
élte az életét, hol itt, hol
másutt, de mindig derűsen
várta a holnapot,
és ettől a lelke csak szépeket
álmodott.

Tizennégy alig múlt, s már
munkába állt, űzte szenvedély,
hajtotta becsvágy, hogy egyedül
mindent elérjen, amit az életben
munkával elérhet, hogy
a világnak megmutassa:
micsoda kemény fából lett ő
kifaragva.
Felért a csúcsra, a szikrázó
magasba,
s nem szenvedett hiányt már földi
javakban, mert amire vágyott,
amiért dolgozott, teremtett magának
rendesen komfortot; lakás és
gépkocsi – semmi sem hiányzott –,
s a teljesség kedvéért, járta
a világot...

Érzések, élmények gazdagon kísérték,
volt akik szerették, mások irigyelték,
egyformán kedves már mindegyik
emlékkép, hisz maradtak
vigasznak társak és barátok, s az
örömök forrása szintén nem
hiányzott. Jóban és rosszban, kik
vele éreznek, feledtetik véle,
hogy Ő csak „félember”,
s, mert szívében erős és fiatal
maradt, kergeti tovább a ragyogó
madarat.

VOLNA KICSI FÉSZKEM

A fényt és a csillogást mindig
szerettem,
születésem óta, folyton azt
kerestem,

de nem tudhatta senki, mert lelkembe
nem láttak,
a szerencse szeszélyét, vak hittel
szolgáltam.

Játszottam a gondolattal:
gazdag leszek egyszer...!
közben persze robotoltam,
hisz élnem is kellett...!

Kezemben hatalom,
s maradva utamon,
segítenék nektek
– szépen elterveztem.

Élni, mint a madár
– olyan szabadon –,
de az embernek nem jár
ekkora hatalom.

Fényt és csillogást hiába
szeretne,
messze elkerüli Fortuna
szekere.

A legtöbb ember szegénynek
született,
de viseli bátran, mert a lelke
gazdag,
embersége az, mellyel
nyomot hagyhat...

Épít kicsi fészket,
oltalmazó várat,
életének tisztességgel
teljesül a vágya!

Volna kicsi fészke,
oltalmazó váram,
a naptól kapjak fényességet
– ez a titkolt vágyam!

„AZ A SZÉP, FÉNYES NAP”

Állok a szekrény előtt,
zakatol a szívem,
– ma értem jön Ő! –
... mit vegyek fel?

A kapu-telefon cseng,
összerezzenek,
nem válogatok, valamit
magamra kapok, s rohanok.

Odalent egy „meseautó” vár,
dörzsölöm a szemem,
– álmodom talán? –
mire vidáman rám nevet:

ma vettem, ugye klassz?
velem forog az utca,
– Ő tovább nevet –
s én félek: felébredek...

Ez nem lehet igaz! De az.
A „meseautó” hangtalan
suhan, lelkemben bimbókból
csokrot köt ezernyi gondolat,

s felszínre tör megannyi
régi-régi emlék,
– látom gyermek-önmagam –
ahogy titokban mindég

csak róla ábrándoztam.
S felnőttem; messziről
szeretve, tisztelve Őt, nem
sejtve mit hoz a

sors, s mit a jövő...
Ez a nap örökre ünnep marad,
hisz valóra váltotta álmaimat.
Valóságos volt, hogy a bársonyos

hang, szívembe lopta a
dallamokat, s az élethez
kitartást, reményt adott;
ezért én ötökre hálás vagyok!

„az a szép fényes nap” száz
csodával várt, csodával – amit
a jó sorsunk oly ritkán ad – ,de
ettől lesz értékes, s oly drága

nekünk, hogy fényében csak ritkán
fürödhetünk. Ő adta meg, amit
csak Ő adhatott: de Szolnokon
akkor, csak „nekem” dalolt...

Suhan a szép kocsi, halkan duruzsolva,
fülemben cseng még a vastaps!
S látom Őt színpadon, fényben ragyogva,
...és köszönném, de nincs rá szavam!

EGY KIRÁLYNŐHÖZ

(Bangó Margitnak)

Fent repülsz már, – fent, a magas égen –
felhőkön túl, a kéklő messzeségben,
repít, repít az acélos testű gépmadár,
százezrek várnak rád – túl az Óperencián –.
Indulsz hittel, biztató reménnyel,
titkolva félelmed: Istenem! milyen
lesz...? odaát.
S valami csodát vársz – Minek ...?
A csodát Te magad viszed,
hangod, mellyel megáldott az Isten,
büszke pálmát tanít földig hajolni, s
fenséges szirteket lábadhoz omolni!
Kételyek rabja nem lehet,
kit „királynőként” tisztelnek az
emberek, s néki koronát gyöngyös-
mosolyból – nem hideg fémből, csiszolt,
holt kövekből – szívük kovácsol!
Hangod, mellyel megáldott az Isten,
kunyhók és paloták termeiben zengjen, s
dalodtól sír majd, vagy kacag a tenger!

Ismeretlen földrészt – más nép –
idegen kultúra – más gén – ,
de a színpad ott is csupa fény,
odaát –.

Tapsvihar, hangorkán...

és mennyi gyönyörű virág!

Hangod, mellyel megáldott az Isten, íme
egy „új világ” népének szívében
fészkel, most már mindörökre!

Fent repülsz már – fent a magas égen –
felhők felett, a kéklő messzeségben,
repít, repít az acélos testű gépmadár,
„királynő”, a néped hazavár!

MITŐL EMBER AZ EMBER?

Aki nagyra nőtt, fel lehet nézni rá
– a mérete miatt –,
aki iskolázott (talán le is diplomázott)
– ülhet irodában –,
akinek mindehhez még pénz is jutott
bőven, az – divatlapok után – Párizsból
öltözhetsz –.

Akinél így szépen minden „kellék”
megvan, sikert és karriert a magáénak
mondhat.

De mondd: mit ér az Ember, hogyha
lelke nincsen?

Mert azt venni nem tud semmi földi
kincsen!

Vannak „kisemberek”, s fel kell nézni
rájuk – pedig olcsó konfekció minden
új ruhájuk –, diplomájuk sincsen, és
mégis nagyon bölcsek, mert az iskolájuk
maga volt az élet, s támaszuk lehetett
az emberi lélek! Pénzünk, bár alig van
– nem telik luxusra –, de biztos, hogy a
lelkük a boldogságuk „kulcsa”!

MINDENNAPI KÜZDELMEINK

Bölcsőtől a koporsóig tart a küzdelem,
mert élni kell, s jutni ötről legalább
a hatra, mindennapi küzdelmeink harca
már régen nem a kenyérért folyik csak,
itt a (jó)lét a tét, ez a való világ,
írják és harsogják fülünkbe a médiák,
s ha erőnkből mégsem futja luxuskocsi,
luxusvilla, sem egzotikus nyaralás, ha
álmainkban sem jön elő a fegyveres
bankrablás; mert tisztességgel pénzhez
jutni – ugye ismerjük a Bibliát? – az
volna csak keresztényi, s az lenne egy
Szép Világ!

Mindennapi küzdelmeink felőrlik az erőnket,
de jóléthez majd jó sok reményt
– ó, nagy Isten – meritünk majd belőled.
De bölcsőtől a koporsóig várunk azért
ne kelljen, mert a tisztességgel szerzett
vagyon – akárcsak a csalók, gazok – ezer
édes földi ízzel, élvezni e létben
tudjuk...Talán nem kell soká várunk...?

MÚLÓ LÁZ, VAGY HALÁLOS KÓR?

A „rendszerelváltás” szó, fogalom
csupán,
de velem, s még néhányunkkal
mégis kibabrált!
Igen rövidtávon – kétszer –
alkalmazott kényszert, s
zúdított rám munkanélküliséget.
Állástalan lettem,
negyvenéves fejjel, s még
nem tudom, hogy múltó láz,
vagy halálos kór, de miért kell
megvárni, míg meghalok éhen,
vagy végelgyengülésben...!?
Elvállalnék mindent, csak
dolgozhatnék újra,
kivéve, hogy sosem lennék kurva.
(Tudom, hogy a „kurvaság” is
munka.)
Meg a fegyveres rablás, betörés,
(mint „örökzöld” műfaj: a
bevált vetkőztetés)
olajszőkítés, milliós csalás,
feketepiac, fehér pénzmosás;
pesti utcákon lövöldöz az ukrán,
s a „rendszerelváltás” óta egy nemzet
agonizál!

Ígéretetek vannak: égis é a kazla,
földnélküli paraszt a fejét vakargatja,
kárpótlási jegyét csak... arra
használhatja!?

Fiatal és öreg most szeretne élni, ki-ki
mire képes, azt akarja tenni: tisztos
munkával haladni, haladni, nem, mint a vak
ló, meg-megtorpanni!

NYITOTT KÉRDÉSEK...

Nyitott kérdések válaszra
várnak,
miért hoznak döntést buta
rombolásra,
bezúzzák ostobán a hamis
kazettákat,
pedig lehetne még sokaknak
hasznára,
a fóti gyermekváros minden
kis árvája
örömét lelhetné a zenés
kazettákban,
vagy szerény jövedelmű,
nagy családos szülőknek,
miért nem osztják ingyen
az elkobzott készleteket...?
S hogy is volt a tejjel, mit
a csatorna nyelt el,
hány idős embernek telt
volna belőle...?

Mennyi nyitott kérdés, mennyi
buta döntés,
elrohadt a krumpli, mert
azt túltermelték, de hogy ingyen
mérjék, azt meg nem kísérelték.
Pedig nem csodát várnak a
szegény emberek, csak
némi segítséget – emberséges
tettet – s értelmes választ a
nyitott kérdésekre, mert
országosan rászorulnak erre!

A VILÁG VÉGÉN JÁRTAM

A világ végén jártam...
Tombolt a szenvedély,
egy utolsó, végső tánccal,
– a halál karján a remény –
a megbocsátást várva.
Hó-sipkás hegyek köptek forró
szennyet a földre,
bárányok – farkasként üvöltve –
egymást kéjjel és gyönyörrel
tépték széjjel,
míg esőként hullt alá az égből
a dögkeselyűk könnye.
A világ megunta magát...
hát halotti tort rendezett,
de nem hívta meg rá a sakált,
– egyedül az volt büntelen –
betartotta az őstörvény szavát.
Ragyogó szépség fordult, csúf,
ördögi képmást öltve magára,
galambok vércseként körözve,
egymás tollát tépték kéjjel
és gyönyörrel,
míg esőként hullt alá az égből
a Teremtés bűnbánó könnye...

A világ végén jártam,
– az ítélet napja lángolt –
vonszolva testem a sárban,
– a remény magához láncolt –
Isten kegyelmét vártam...
Kapzsiság vetett gáncsot
a tiszta, józan észnek,
– becsület bújt síkos kígyóbőrbe –
mindenki látta, nézte,
miként rohan a világ önnön
végzetébe,
– ki sirat meg engem? –
Ringy-rongy képzelet, ahogy
eljátszotta az életem...
hallottam, hogy kéjesen röhögött,
rémültem futottam előle,
a világ végére értem, mikor
álmom a felszínre lökött...
Álmomban a világ végén jártam,
– felébredve, majd' halálra váltam –
hisz tükörképe az álom, minden valóságnak...

KOLDUS ÉS...HOL A KIRÁLYFI...?

Bármerre járok
– koldusokat látok –,
ülök a metrón, és elgondolkodom
a kegyetlen emberi sorsokon.
– Hová jutottál Emberiség? –
Csöves és utca-zenész
nyújtja felém könyörgőn a kezét,
alamizsnát kér – remél,
s már nem is szégyelli magát,
– fekélyes testét árulja a Világ –,
s hazudik hozzá olcsó romantikát.
Bármerre járok
– koldusokat látok –,
csöves és utca-zenész
nyújtja felém könyörgőn a kezét,
alamizsnát kér – remél,
s én szégyellem magam, ha nincs
nálam elég „anyagi remény”,
pedig nekem sem adnak „ingyen”
semmit,
– agyamra kattan a bilincs –
nincs!
Gyermekként még azt gondoltam;
egy szebb jövő felé
visz a vonat,
lesz mindenből elég – holnap!
S most, a Holnap koldusként jön
szembe velem,

– remeg a keze –, s én hogy szégyellem
magam, hogy
zavar mások kiszolgáltatottsága,
– vergődik a Világ saját bűzös mocskában –
a Szabadság kötéllel várta,
aztán beérte életfogytiglanra ítélve,
saját magába zárva
– örökre!
Bármerre járok
– koldusokat látok –,
kórtalan emberi roncsokat, és félek, hogy
minden királyfi régen halott,
csak koldusok járnak a Világ országútját.
– elfogytak a kiosztható talentumok – a
varázspálcák szilánkokra
törtek,
minden egyenes régóta ócska görbe,
s az égből nem hullik manna,
– Isten hiába akarta –
a Szép Világ –, mint utópia – megy át
a köztudatba,
– ha van még hova –.
Egy újabb állomás... és a mozgólépcső
mellett koldusok serege,
– kezükbe nyomok egy-egy ötvenest –
fröccsre vagy sörre költik el,
legalább felejtenek mindent – ami evilági,
elátkozott koldus-királyfik: én nemzetem,
a lényeg hibádzik!

KÍVÁNSÁG...

Szeretnék az életemben sok
szépet és jót tenni,
ölelni, s nem öldökölni, s
egy boldog jövő reményében
sok-sok verset írni!

Vidám mosolyt varázsolni
rózsás gyermekarcra,
fegyver helyett olajággal
indulni a harcba...

Temetni – de nem feledni –
fájó múlttal kiegyezni, s
élni tisztán a jelenben,
hogy szégyenkezni sose kelljen,
sem ma, sem holnap,
sem élőként, sem holtan!

BUDAPEST UTCÁIN

Hát, káprázik a szemem, annyi már az üzlet,
ha sokáig így megy, Budapestünk szűk lesz.
Bevásárló-központ, csicsás szupermarket,
lakóházak közé sorra éket vertek. Nőnek ki a
földből, mint eső után a csiperke-gomba,
a gazdag külföldiek hivalkodó tornya!
Táblákon az írás, meg a neonreklám: ennyi
zagyva névvel mit kezdhet a polgár...?
Mármint hogy a magyar, mert övék ez az ország,
de úgy tűnik mostanság, mások bitorolják.
Vállalkozni most a legeslegjobb üzlet,
magyarnak ez mégis csak ritkán sikerülhet!
Bezzeg a külföldi, gyarapodik szépen,
röhög a markába..., meg a magyar népen.
Eladták már régen ezt a kis országot, s az
ára pár gazember zsebébe vándorolt, amíg
a nagy többség lejjebb, s lejjebb süllyed,
tovább köttetik a sok kétes üzlet...!

Míg káprázik a szemem, a gyomrom felfordul,
Budát csak a török vette be ily orvul, ahogy
most a külföld rászállt a magyarra,
történelmünk során nem volt ilyen példa ! Ha el is
bántak velünk olykor, kapzsi idegenek, mi
idővel „szétrúgtuk” a hízott fenekeket!
Mert egységben az erő, ez örök igazság,
ezért a törekvés, hogy népünket megosszák;
pár dörzsölt gazember – svájci bankszámlával –
nyíltan összejátszik itt a maffiával.
Se szegény, se gazdag nincs már biztonságban,
éhen hal az egyik, a másik meg céltábla!
Hajléktalan koldus, csak ő nem veszthet semmit,
ő lesz, aki egyszer majd a lábán lendít...!

„ÁRAD A DUNA VIZE...”

„Árad a Duna vize, elfolyik
a Fekete-tengerbe...”

Így szól a nóta, s daloltuk
néha, jó bor mellett, s ha
medrébe tér majd újra, a régi
kedvvel szól ismét a nóta...

Haragszik az Isten – nagyon –
és tudjuk: joggal.

Pusztító keze nem botot ragad,
a természet erejével bünteti
az Embert, akit megteremtett,
bízva benne.

Árad a Duna, s az ember reszket,
Európa népe „veti a keresztet”,
hányja magára meakulpázva,
de az ima nem segít rajta...

Árad a Duna, veszélyben Pest és
Buda, s a kettészakadt tudat
végre egyesült. Mit elrontott
az undok politika – az összefogást –,
helyrehozta (egy időre!)
Dunán a gát...!

AHOGY ÉN LÁTOM

Néha csak pár kedves szó kellene
az embertől – embernek,
s ez nem igényel anyagi fedezetet,
mindössze mélyen érző lelket
– ez a hiány éget –

s hiszem, nem csak nekem fáj, hogy
eldurvult és gonosz lett a világ,
értékrendje korcs és silány; rács
mögött a jó és szabadon a zshivány,
– Justitia kiált –

de hangját a „tisztelt” Parlament
valahogy mégsem hallja meg,
mert egymást szidják kéjesen,
vitájuk nem vérre: csak zsebre megy
– és ruhájukon van a zseb –

s, hogy országos a döbbenet, nekik
semmit nem jelent, mert a
Rózsadombi villanegyed, az exkluzív
zöldövezet megszűri a porfelhőket
– nem enged be porszemeket –,

míg lenn a városban a szemét
már a kukázóknak sem lesz elég, hiszen
egyre többen s többen lesznek,
akik ebédet csak abból esznek
– túlélői hányan lesznek –

és ha lesznek: penészen nőtt penész
„nemzet” a külföldnek vajon kell-e,
mert a honatyáink s a honanyáink rendre
csak kifelé látnak, lehunyt szemmel
– s hirdetik: itt minden rendben –,

közben az embernek az embertől
lesz csömöre,
az embernek; önmagától elmegy a kedve,
s befekszik a maga ásta gödörbe
– mert magától egy jó szóra se tellett –.
Pedig...néha, csak pár kedves – emberi –
szó kellene, és hisszük is, hogy
egy jó lélek beérheti ennyivel,
de fogyó-hold türelmünk
– e nemzet gyásza lesz –.

ELILLAN BÁNATOM

A színes forgatagban
tétován lépkedek,
tűnődve cipelem
bánatos lelkemet.

Talpam alá friss fű simul,
fönn a tiszta kék ég ragyog,
a bolond szél vigasztalgat
mindig, ha rosszkedvű vagyok.

Gesztenyefa árnyékában
a múltamon merengek,
legyezgetnek, simogatnak
a hétujjú levelek.

Mögöttem az élet,
sok kellemes emlék,
de jövőbe látni
nem nagyon szeretnék.
Rettegve gondolok
a fénytelen holnapra,
bár szívemben a remény
bizakodva mondja:
húzzam összebb magam,
most éljek szerényen,

és jobb jövőre várjak,
hisz eltűnnek az árnyak.

Szép emlékek fénye tompul,
a közöny gubbaszt vállamon,
óvatosan elindulok,
régén járt utamon.

A selymes fűszálak közt
virágok díszlenek,
illatukkal hangtalanul
kísérik léptemet.

Elillan bánatom
a színes forgatagban,
amint a pajkos szél
beletúr hajamba.

HA GONDOLATAIMMAL...

Ha gondolataimmal egyedül vagyok,
attól rendszerint szárnyakat
kapok,
kopog az írógép, gyűlnek a sorok;
most éppen a múltban járok, persze,
gondolatban,
bámulatos, ahogy látom; ott még minden
változatlan.
Fentről nézve azért könnyebb; mégis
kicsordul a könnyem...
Göröngyös út, amin jártam,
egy helyben csak ritkán álltam,
és bizony az Élet nékem, nem
mindennap adott szépet...
De azért azt elmondhatom; panaszra
sincs túl sok okom...
Minden volt az életemben:
rossz is, jó is, bőségesen.
Ha gondolataimmal egyedül vagyok,
attól rendszerint szárnyakat
kapok,
kopog az írógép, gyűlnek a sorok;
a sorsommal én elégedett vagyok!

HA BÁNTANAK...

Ha bántanak, ha olykor
megsebeznek,
lelkem sérül, nem a büszkeségem
– ezért mindig megbocsátok –,
hisz előfordul biztos,
hogy én is rosszul látok, ha
rosszkedvemet éppen „vétlen”
eltalálod...
– akár Te, vagy mások –.
Enyhüljön hát szívünk, az mindig
jóra vezet, az őszinteség
lelkünk soha nem töri meg!

HA...

Ha a jó tündér egyszer mellettem lenne,
szabad percében csak rám figyelne,
ha minden kívánságomat meghallgatná,
varázspálcájával valóra váltaná:
kérnék tőle hatalmat a kezembe,
megbékélést aggódó szívembe;
szeretetet vinnék minden házba,
áldást adnék sok családra,
megszüntetném a betegséget,
eltörölném a szegénységet,
láthatnék boldog arcokat,
hallhatnék vidám hangokat.
Volna mindenkinek saját háza,
nem kéne aggódni: mi lesz vacsorára.
Ha összes kívánságom teljesülne,
minden ember boldog lenne,
béke szállna a világra,
ha a jó tündér tényleg megszánna.

INTELEM

Ne tárd fel soha rejtekét szívednek,
érzelmed őrizd szoros bilincs alatt,
lelkednek titkos, sötét fátyolát
sohase lebbentse gyöngé pillanat.

Ha bánatsúly nehezül érzékeny lelkedre,
arcodon ne tükröződjön – soha! Mert
nincs megalázóbb a hamis részvétnél,
s nincs bántóbb, mint az ostoba tömeg
álnok, megvető és gúnyos mosolya.

Titok és rejtély légy a világ szemében,
szállj szabadon – e pusztuló föld felett.
Magányodba törjön csak panaszod sóhaja,
s takarja éj homálya hulló könnyedet...

MIKULÁSNAPI MEGLEPETÉS

(avagy: mi van a csizmában?)

Izgatottan, mint egy gyerek
– hiába, hogy ősül fejem?! –
csizmácskámat rendbe raktam,
szép fényesre suvickoltam,
majd kitettem az ajtó elé,
Miki bácsi tegyen „belé”
egy icipici meglepetést!

Én a reggelt alig vártam,
mi lehet a csizmácskámban?
Felkeltem, és pizsamában
az ajtót sarkig tártam.
Fényes csizmám ott feszített,
s lám, egy levél volt csak benne.

Izgatottan, mint egy gyerek,
kaptam fel a leveletem.
Nem volt kétségem sem róla,
ki lehet a feladója!
Bizony, Ő volt, a Mikulás,
és megírta, hogy Ő mit kíván:
ringyes-rongyos régi zsákja,
ideje, hogy újra váltsa!
Szánjának is csorba talpa,
a lovainak nincs abrakja!

Bundájának prémje kopott,
s eltüzelte rég a botot!
Stollwerckékhez be sem mehet,
csak álmodhat csoki-hegyet!
Álmodjatok hát, szegények!

SZENTESTI IMA

Eljött a Karácsony,
– szeretet ünnepe –
de boldogság helyett szívem
bánattal van tele.
Elveszítettem, kik oly közel
álltak hozzám,
fentről néznek most már a
Jóistennel énrám.
Tudom: sok ember van egyedül
a szeretet szent ünnepén,
tudom: keserű az ünnep, ha
se vigasz, se remény,
s fájó szívvel nyeljük sós ízű
könnyünk, mert elveszett
hitünkért már hiába küzdünk...
Az Isten – ha tudja mit
miért csinál, esedezve kérjük,
hallgassa meg imánk!
Hinni, s bízni tanítson meg újra,
hisz földi halandónak
csak ettől lehet súlya, csak a
remény s a hit lehet
szívünk gyógyítója. A Sors kezéből
óh, Urunk,
ragadd ki az ostort, hogy néha-néha
simogatni tudjon!

Óh, Uram, Istenem,
könyörögve kérlek, békét, békét
küldj ránk végre,
hogy szebbé tehessük – akarjuk
tenni – egymás életére ne
törhessen senki. Pár kedves szó
már olyan sokat tehet

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

Eljött a Karácsony kilencvenhétben is,
de a szeretet ünnepén a nemzetünk éhezik,
családok tengődnek a létminimum alatt,
kenyérből-reményből alig jut egy falat.
Európa szívében a mi kicsi hazánk,
a szeretet ünnepén az Isten felé kiállt:
látná meg legalább népünk szenvedését,
s nyújtaná ki végre segítőn a kezét,
minden rászoruló szegény ember felé...!
Diplomás emberek, kik kiöregedtek,
s nyugdíjuk nem elég havonta a tejre,
– a tartalék pénzük régóta elfogyott –
s nem tudják „követni” e jóléti államot.
Vagy, akiket egy válás az utcára juttatott,
munkájuk nincs, családjuk széthullott,
csavargók, koldusok táborát növelik, az
olcsó szeszt – tej helyett – megveszik,
sanyarú sorsukat addig is feledik...!
A külföldi is látja, torzul, korcsul a nép,
s viszi a világba e nemzet szégyenét!
Ide jutott büszke nemzetünk: miért?

Lesz-e majd ki felel – Isten előtt – mindezért
az ítélet napján?
Istenünk segíts, segíts meg bennünket,
s ajándékképpen fogd meg a kezünket!

MINDENSZENTEK

Halottak Napjára, bűnét mindenki
megbánva a temetőbe siet,
s a szépen rendbetett sírok előtt
térdepelve, régi múlton
elmerengve, emlékeket felidézve
egy-egy imát mond...
Megtelik a temető, mécsesek lobognak,
holtak iránt a tisztelet egy évre
leróva...,
az emberek könnyű szívvel
hazaballagnak.
„Az örök világosság fényesedjék
nékik.”

AZ ÖRÖK VILÁGOSSÁG BENNÜNK FÉNYESEDJEN

Pár éve még szerettem temetőbe járni,
„hiány” égő sebére ott gyógyírra
találni.

Szívem megbékélt, megnyugvást talált,
sírkertek csöndjével jól megfért a
magány

és könnyű léptekkel jöttem kifelé,
– lelkemben éreztem a holtak békéjét –.

Közben peregetek az évek, mint rózsafüzér-
gyöngyök, imádkozó kézben,
s akiket szerettem, akik velem éltek,
azok közül sokan a mennybe költöztek.
Sorjázó esztendők gyászkendőt kötöttek,
szívemre bánatból köveket görgettek...

és ólmos léptekkel vonszolom magam
– legyengül az ember, ha sok halottja van –.

Temetőbe mégis, mind ritkábban járok,
egy-egy sírhant fölött néha meg-megállok,
tudatom felfogja a porladó csontokat,
s rögök alatt a lassú enyészetet,
lelkemmel átélem a halandó sorsokat:
halottá az lesz, ami egyszer élhetett...

Halottak Napján a temetőt járom,
„hiány” égő sebére ott gyógyírra
találok,
koszorúk, virágok, ezer mécses fénye,
szeretetünk nélkül ugyan mennyit érne?

Az „örök világosság”, hát bennünk
fényesedjen,
„Hiszek egy Istenben és Mindenszentben.”

FOHÁSZ

(Ajánlom testvéremnek, Zsozsókának)

„Dicsőség a magasságban Istennek!”
mikor felnézel az égre – a gyöngyöző, kéklő
messzeségbe – párás szemed nem látja az
Istent.

De tudatod felfogja,
hogyan ott van...Lelkedből kiszakad egy
sóhaj: „Kegyelmezz, Uram”!
Fohászkod meghallja, s meglásd:
megsegít!

Mert végtelen az Ő kegyelme, és szívének
irgalma nem ismer határt,
vigaszt nyújt minden szenvedőnek, s a
bűnösnek is megbocsát.

Tudja, hogy a fájdalom nyirkos börtönében,
gyakran lemondást sugall a lélek,
és az önpusztító, konok harag,
megbontja a józan agyat...
„Hiszek egy Istenben.”

Igen. Hinni kell, és bízni Benne,
meglásd: soha nem hagy cserben!

Testvér: nézz a kéklő égre, s mondd a
fohászt, kulcsolt kézzel:

„Hozsánna a magasságban!”
Ne küldj engem Golgotára! Hallgasd meg a
könyörgésem, enyhíts e sok szenvedésen!
Mert a fájdalom nyirkos börtönében,
könnyen sorvad el a lélek, hogyha nincs
véle az Isten.
Ezért hinni kell, és bízni Benne, mert Ő
az, aki nem hagy cserben.

KÖSZÖNET

(Édesanyámnak)

Tíz ujjad rács a magány ablakán,
– nem miattam rándul ökölbe –
kinőttem öledből drága jó Anyám,
de mindenre tisztán emlékszem...

Mikor kicsi voltam, Te vigyáztál rám,
őrizted álmod, sok-sok éjszakán.
Fényes nappal is féltetted engem,
aggódó szívvel kísérted léptem.

Ma már felnőtt vagyok,
mégis hozzád futok; mert
tőled ma is szeretetet kapok.
Simogatást – a béke ízével! –
az élet tengerén a Te szíved a sziget!
A sziget, hová visszavágyok,
ahol ma is igazak az álmok...

Tíz ujjad rács a magány ablakán,
– ne szoruljon többé ökölbe –
értünk kell élned még nagyon-nagyon soká,
s én vigyázom majd, lassuló léptedet...

Már felnőtt vagyok, Anyám!
És mégis, látod: szükségem van terád...
Magadra – miattam is – vigyázz!
Éltessen az Isten, és legyen mindig veled,
s fogadd el e verset.
köszönetem helyett!

CSAK TE MARADTÁL MEG NEKEM...

Szívem a magány börtönébe
zárva,
– hol átölelve tartja őt a
bánat –,
vergődik nap, nap után, mint
sebzett, piciny madár.
Sírás fojtogatja torkomat;
az egyedüllét színpadán a drága
díszlet rám szakadt.
A romok alatt értettem meg
én,
– ahogy haldoklott mellettem
a remény –,
hiába múlik már nap, nap után, ha
szívemre kúszik az örök magány...
Sírás fojtogatja torkomat;
könnyeim befelé hullanak, de a
bánat rögvest odébbáll, ha
rámordul a kiskutyám...
Topikám!

Arasznyi, maroknyi szőrcsomó,
játékos kedvű, kis bohó,
csak Te maradtál meg nekem, hogy
felvidítsd az életem ...
Megérzed kedélyem változását;
belesimulsz a csendbe, vagy
fergeteges bukfencet vetsz, hogy
megnevetess...
Topikám!
Tudom, hogy értem mindent elkövetnél,
– ennyi jóval, már ember is lehetnél –
s én hálás vagyok a sorsnak, hogy
Téged adott nékem: talán... vigasznak?

TOPI ÉS KETTI

Két kis kutyám – fél életem –,
mind a kettőt úgy szeretem...!
Farkasoknak őse szelíd:
muzsikál a neve; Ketti.
Szófogadó, kedves jószág,
talán, mert Ő a kislány.
Míg Topika egészen más,
valóságos hegyi betyár,
nyalka legény, nagy hódító,
jelenléte boldogító.
Nyugta sosincs, rendelkezik;
nagy kutyákon uralkodik, s
mindezt olyan bájjal teszi,
büszkén néz le rá a Ketti!

BÉLA, ALIAS CIRMOS

Tervezett utam biztosan elmarad,
ha előttem egy fekete macska átszalad,
s ha tudom, hogy mindez buta babona is,
mégis garázsba tolatom menten a kocsit.
De magamról fennen állítom,
„nem vagyok babonás”,
lakom a tizenharmadikon,
legyen ez példa rá!
Csak tervezett utam marad nyomban el,
ha előttem egy fekete macska az úton átlebeg...
De ha szép cirmos bundájú az „istenadta”,
mint a képen „Béla” – ez a fázós
macskafajta –,
az ilyet én még ölbe is veszem, s hallgatom,
ahogy dorombol nekem!

AZ ÉVEK

Az évek jönnek, mennek; elsorjáznak,
– elől, hátul sorban állnak –,
de változik a sorok rendje
– elől fogy, és hátul több lesz –.
Későn eszmél föl az ember
– mikor elveszített mindent...

A cél, mit egykoron kitűzött,
– s hozzá annyi reményt fűzött –
nagy szerelmek, „kék madarak”
– ködbe vesztek, porba hulltak –.
Későn döbben rá az ember
– visszahozni: lehetetlen...

Öreg, fáradt, s szíve fásult, rideg,
– neki már a nyár is hideg –
de még néha, alkonyatkor, kortyolgatva
– emlékborból lassan, hosszan –
elmereng pár szép emléken; s hogy
– fájdalmasan szép az élet...

AZ ÁLMOK NEM HAZUDNAK

Álmodban minden valósággá válhat,
megfoghatod a megfoghatatlant,
átélheted az átélhetetlent,
felrepülhetsz a messze égbe,
vagy lemehetsz a pokol fenekére,
ilyenkor a csúnyát szépnek látod,
a rosszat jónak véled,
a szürkét rózsaszínnek érzed,
mert álmodban bármi megtörténhet.
Az álmok nem hazudnak,
bár megesik, hogy nem
mondják meg az igazat sem.

KÖSZÖNET A TERMÉSZETNEK

Köszöntöm az áldott fényű Napot,
mely szobám ablakán bekacsint,
s rám ragyog.

Köszöntöm a bárányfelhős eget,
mely bolondos kis felhőket
terelget nekem.

Köszöntöm a csobogó patakot,
mely erdőkön, réteken vidáman
kanyarog.

Köszönöm a természetnek minden
élő csodáját:
s azt kérem a jó Istentől, küldje
ránk az áldását!

EGY VIRÁGSZÁL

Virágot kaptam – egy szálat –
karcsút, szelídet,
vidámat.

Vázába tettem – szomját, hogy oltsam –
s miként kedvesemhez, hozzá szépen
szóltam;

lásd, ablakot tártam „neked”, hogy
csókolja szirmod üde, friss
lehelet!

Elhúztam a függönyt, hogy fürdessen
a fény, mely számodra élet,
számomra – remény!

S „te” máris mozdulsz, libbensz,
bájjal, kecsesen forgat lágy szellő
– szerelmes partnered –,
s én nézem, nézem, csodálva titkát
e fenséges tökélynek;

szépség, szelídség, örök harmónia,
vázában viruló eleven csoda...

Beszéded nem értem, de érzem minden
rezdülésed, érzem, miként a saját
szívverésem.

Törekénységed szárba szökkent erő;
hol öröm vagy gyász van,
„téged” vesznek elő,
mert élsz és éltetsz, eleven lüktetéssel,
mosolyt varázsol, fájdalmat enyhít
„isteni” küldetéssel léted.
Csak egy szál virág,
– csak egy könnyű tánc –
„drága hölgy”, – karcsú
derekadon levélöv – smaragdkő csillogása
a törékeny szárnak; értünk dacol még
az elmúlással...
Virágot kaptam – egy szálát –
így lett egy szürke hétköznapi
számomra vasárnap!

KÖRFORGÁS

Fájva fáj az elmúlás,
az aranylevél – lombhullás,
s vigaszom csak egy lehet;
visszatér a kikelet.

TAVASZI HÓZÁPOR

Tavasztündér ébredj!
Hózápor jött éjjel,
s ha áprilisi tréfának
szántad ezt a havazást,
miért nem csendül nyomában
a derűs kacagás, hogy
bizton hihetnénk:
móka volt csupán s már
útban vagy felénk.
Ébredj, Tavasztündér!

TAVASZVÁRÓ

Örökzöldek levelein dér csillog,
Február még nagykabátban bandukol,
Fagyos havon szánok csúsznak-siklanak,
Alvó rügyek érzik, hogy a tavasz messze van.

Zúzmara és dér is olvad sietve,
Ha márciusnak aranyhaja meglebben.
Szánok helyett kerékpárok repülnek,
Fák hegyére duzzadt rügyek kiülnek.

Tavasztündér jöjj el hozzánk, ne késsél,
Hideg helyett langymeleget leheljél.
Higgyük azt, hogy árpilisi tréfa volt,
Mikor még a templomgomb is megfagyott.

VAN MEGOLDÁS

Nap elől árnyékot, mondd:
hol keressek?

Ha odakint tűz a Nap, jaj
eléget!

S ha tél jó jeges széllel,
fázom, reszketek.

Egyszerre meleget s hűvöset,
tudod-e, hol lelek?

Megsúgom neked: elbújok a
kicsiny szobámban,
hol tűző Nap, s jeges szél
reám nem találhatnak...!

AZ ÁLOM

Az álom csak egy röpké pillanat,
de mindent, mindent megadhat:
számtalan csodát; holdsugárként az égről,
virágot a rétről,
bárányfelhőt, szivárványt,
tündérlányt a tó partján, ahogy kecses
táncát lejti..., s bűját-baját az
álmodó tőle elfelejti...
Így feledem én is, álmomban, minden
földi gondom, álmok országútján, mint
egy szabad vándor.
S a lebegő válaszokat egyszer csak
mindenre megtalálom,
– beteljesülhet – ez a régi álmom?

EGY NAGYMACSKA MONOLÓGJA 2001-BEN

Talpra esni, mint a macska, ez lehet az élet titka!
Az oroszlán is macskafajta! Van-e aki ezt nem tudja?
Mert ha van, én megmutatom, „macskaságom” bizonyítom!
Száz veszéllyel szembeszállok, az ugrásra készen állok...
Az élet minden viharában, mit a sorosom hoz magával, napról –
Napra – mint part az árral – megküzdök e csúf világgal, hol
A sértés, hol a bántás és megannyi megalázás zúdul reám,
Hogy betemessen, s füljak meg, vagy eszem menjen?! Az ám...!
Az ám, de a gonosz világ, nagyon elszámította magát:
Velem aztán jóval kezdett, mert egy macska harcra edzett,
És hogy mindig talpra essek, sorsom tanított meg erre!
Voltak persze más „papok” is, hozzáadtak ezt is, azt is,
Ami kell, hogy legyen tudománya egy igazi nagymacskának...
Szívem edzett, s körmeim, mint éles kések, segíteni fognak
Nékem. Hát csak jöjjön, kinek van még mersze, hogy engem
Gúnnyal kinevessen, hogy „macskaságom” ellen kezet, vagy
Akár csak szót emeljen...
Eldöntöttem: harcolni kell, s úgy is teszek, mert már nem
Elég, hogy talpra esek. Oda, hová – talán – esem, ott pondró,
Féreg egy se legyen...! Mindenféle csúszó-mászó köreimtől
Legyen távol, mert késő minden szánom-bánom, amikor már
„Földet fogtam”, s minden pondrót széttapostam. Szóltam én
Még jókor. Elegem van minden rosszból, mától kezdve majd
Harcolok, s cica módra nem nyávogok, mert én cicának túl nagy
Vagyok... Hoztak az augusztusi „hulló csillagok”, én
Egy bátor Oroszlán vagyok!

EGY SZEGÉNY BOHÓC PANASZAI

Bohócsipkámról a csörgőt
mind lelopták – persze
a kopott, megviselt, ócska
rongyot –, a porba dobták.

Álltam csüggedten, némán,
míg a siserahad cserregett:
csak a fényeset, csak a
fényeset... A könnyem
közben megeredt: keskeny
patakja – hol elfutott –
a festéket kioldva, arcomon
sápadt eret hagyott...
Lenéztem könnyeimen át, az
ormótlan orrú, poros, nagy
cipőkre...Már csak ők
emlékeztettek, a hajdan volt,
boldog, kacagó időkre...

Lelkem gyermeki derűjét, hitét,
az utolsó morzsáig ellopták,
aztán fáradt, túlhajszolt
testemet, a Cirkusz új bohócai,
– egy könnyed láblendítéssel –
a porondról lerúgták.

TITOK

Mikor mondhatom el égető titkomat,
ó, szerelem istene?

Mikor űzöd el a lelki kínokat, s
adsz végre testemnek kegyelmet
legalább még egyszer?

Mikor mondhatom el, miért fáj
a szívem,
ha egy igéző szempárba hosszan
belenézek?

S ha visszanéz, miért csak röpke
percig teszi,
s tekintete máris tovarebben, mint
ijedt madár, kit vásott kölyök
kövel játékból dobál...!

Miért...? Sehogy sem értem, hiszen
ismer és ismerem régen,
mégis, mintha félne..., s már
futna, menekülne tőlem messze, mint
aki titokban sejti, érzi,
ha marad, vágyam utoléri, elragadja,
s viszi fel, a sugaras magasba,
hogy Ő is akarja – még konokul
tagadja – még nem járt, de vágyik a
magasba...

Mikor mondhatom el égető titkomat,
ó, szerelem istene?
Hitemhez erőt adj, hogy kimondjam:
Szeretem...! Szeretem...!
S egy tiszta szerelem mindenkit
felemel. Az élet csodája minden
szerelem: általa születnek, s élnek
az emberek.
Adok-kapok: mégis örök titok. Ha
el nem mondhatom, abba belehalok...!

MERT TE VAGY...

Mert Te vagy, s számomra
Te leszel
az örök idő,
veled mérem az órát, napot,
perceket,
felhők
felett a mozdulatlan
végtelent a
Te szemeddel kutatom,
mert Te vagy, s számomra
Te leszel
a biztonság, a nyugalom,
ha itt vagy, ha távol
jársz,
mi Téged bánt, az nekem
fáj,
mert Te vagy, s számomra
Te leszel,
az Élet értelme: a
Szerelem...

TELEFONRA VÁRVA

...milyen lassan telnek,
– vánszorognak csak a percek –
és a kínzó idő, szenvedéssel
csordultig tölti a „kelyhet”.

...hiába, ha Te nem érzed,
– okát soha meg nem érted –
és „bűvölöm”, hogy végre csengjen,
s a vonal végén Te jelentkezz.

Órák óta erre várok; nem érzed?
Erőmön túl, már csak érted lélegzem,
s hallom szívemben a szíved
konok dobbanását szüntelen.
Legyen visszhang, legyen ima:
ez a néma üzenet...

...sorakoznak gyűlölt percek,
– a telefonra vádlón nézek –
csak Téged ment fel sajtó szívem,
aki el sem fogad engem.

...miért szeretek ilyen embert?
A telefon még most sem csörren,
és „bűvölöm”, de már egy verssel,
s bízom benne: ez felébreszt...

KÉTSÉGEK ÉS KÉRDÉSEK

Vajon Ő mi érez...?

– felkavarhattam –
érezem, hogy gondol rám
– néha zavartan –.

Vajon Ő sejti már...?

– önmagamot adtam –
– kérdése választ vár –.

És fény dereng a távolból

– erős, tiszta fény –
biztos-e, hogy rám gondol?
– s nem hiú remény –.

Ami régen elveszett...

– múlt ködébe tűnt –
vele újra meglelem...?
– s fellángol a tűz –.

Lesz-e erőm mindehhez...?

– ma még nem tudhatom –
felgyújt-e majd az érzelem
– ha eljön, s láthatom –.

Oly messze még a talán...

– törekeny a remény –
megkövült szívem falán,
átjut-e még a fény...?!

A VÍZ MÉLYÉRŐL, CSILLAGKÉNT...

Ábrándozva, álmodozva ülök a tóparton,
a víz mélyéről, csillagként,
fénylő szemed átragyog.

Fák lombja közt víg madarak dalolnak,
szép az élet, vár a holnap,
– vigasztalón így szólnak –,
„ne sírj kislány” csivitelik bízaton,
„veled megyünk, elkísérünk”
ősz ködös utadon...

De most még nyár van, felhő sincs az égen,
virág nyílik körös-körül,
mezőkön és réten.

Ábrándozva, álmodozva ülök a tóparton,
a víz mélyéről, csillagként,
fénylő szemed átragyog.

Megnyugodva útra kelek, oly könnyű szívvel,
ahogyan a nyári szellő
elsuhan, szárnyán a sok kincssel.

Messzi még az ősz-időnek hűvös, ködös éje,
homályban csak az marad meg,
ki nem is vágyik fényre...

De én tudom, s már oly tisztán érzem,
feledésbe az merül,
kire nincs, ki emlékezzen!

ÉJI KÖNTÖSBE...

Az éj sötét köntösébe bújtatom
szívem, hogy
ne hallja senki sem
– ne halljam én se meg –,
fájó dübörgését,
– szívem égzengését –.
Villám-szülte égi szózat,
visszatér, miként a visszhang,
... akihez szól,
miért nem hallja?
Éji köntösét levetette már a
szívem, hogy
könnyebb legyen repülése
– hozzád a kéklő messzeségbe –,
érezd jöttét,
bolond, boldog szívverését.
Mikor megáll ablakodnál,
mint felvillanó fényes villám,
keresi nyugtató szemed
szelíd csillagfényét, s éji
köntös helyett, a tenyered
tompítja majd dübörgését...

GONDOLOK

Gondolok a szemre:
egy ragyogó szempár jut eszembe,
ahogy szememben szemét
hosszan kereste...

Gondolok a szájra:
egy érzéki ajak tüzeit érzem,
ahogy forró szenvedéllyel
ajkam vadul tépte...

Gondolok a kézre:
egy puha-bársony, meleg érintésre,
ahogy testem felfedezte,
vágyam húrját meg-megpendítette
simogató keze...

Gondolok a szemre:
az Ő szemét látom,
gondolok a szájra:
az Ő ajkára vágyom,
gondolok a kézre:
az Ő kezét érzem,
gondolok a fényre:
Ő jelenti nékem...

Gondolok...egy kedves lényre,
ki rám talált egy nyári éjjel,
s úgy ragadott magával hirtelen,
mint ciklon ragadja el az apró
levelet...

Gondolok a holnapra:
szeretni Őt jó volna...?

LEHETNE VALLOMÁS

Nem érzem a fojtogató könnyeket, ha
simogató kezéd arcomon olykor megpihen.
S feledni tudok érted minden rosszat,
szembeszállva a csúffal, gonosszal,
hogy valódi „énem” néked felmutassam.
Bocsásd meg kérlek, ha olykor félreértem,
– nem ellenem lépsz, hanem értem –
s mert úgy tudsz szeretni mindig másokat,
ez kiváltja belőlem, hogy bántsalak,
míg könnyezem a közömbös maszk alatt.

Szeretetedből hagyj nekem egy keveset,
– tenyérben elférő, óvó meleget –
s menj messze, ha úgy érzed, muszáj, ha
szerelmes lüktetéssel Téged vár a Világ,
de percig se feledd: Valaki visszavár.

Ne gondold, hogy mindegy nekem: Te is
szeretsz, vagy „csak” vagyok Neked,
s korongja a Napnak, avagy tányérja a Holdnak
árnyékomat majd szívedre fonja, így viszel
magaddal, hosszú utadra.

S mert ismerjük egymás legbensőbb titkát,
– úgy tartozunk össze, mint szárával a virág –
ne koldulni kelljen szeretetet Tőled,
a legdrágább kincsed, s van belőle bőven,
szoríts hát magadhoz, szótlán öleléssel;

s egy édes pillanatig tarts a karodban,
– én tudni fogom – ez Te vagy. Valóban.

CSAK HINNI KELL

Ott álltál, ott a kapuban,
– egy hideg, téli reggelen –
én mögéd léptem csendesen,
s magamhoz vontalak...
Éreztem: kiugrik a szívem,
– már a torkomban dobogott –
azt hittem, ébren álmodom,
„csillagszemű” kedvesem...
Azt hittem, nem látlak többé,
– hogy elvett egy másik szerelem –
de vártál rám azon a reggelen,
s itt maradsz nálam, örökké...
Tudom, hogy boldogok leszünk,
– az élet szép, s szeretni jó! –
Vár ránk a fény, s megannyi csók,
kell-e több nekünk?
Valóra válnak álmaink is egyszer,
– csak hinni kell nagyon –
ne múljanak meddőn, nélkülöd a napok,
szeretlek, kökemény reménnyel...

EMLÉKEK KÚTJA

Fájó szívem olykor-olykor, még
elmerül a múltban,
végtelen és őrlő mélység az
emlékek kútja...
Felizzanak hunyt parazsak,
felszakadnak régi sebek,
akarva és akaratlan,
gondolatban hozzád megyek.

Sajgó lelkem olykor-olykor, még
elrepül a múltba,
csábító és vonzó mélység az
emlékek kútja...
Felgyúlnak a régi tüzek,
meggyógyulnak fájó sebek,
feneketlen kútból üzensz;
engem akarsz, engem szeretsz!

Tudom: csak a képzeletem, meg
a vágyam játszik velem...
S a kínzó valóságból újra zuhanok
az emlék-kútba, mert fáj, hogy
nem vagy –, hogy nem nekem vagy! –
Tudom: boldogan élsz, van már
társad,
...és én mégis visszavárlak.

MAGAMBA NÉZVE

Kereslek, magamba nézve
a néma éjben,
bár sodorna felém az élet;
többé el nem engednék!
A boldogság kék madarát
– mikor ablakomba szállt –
nevetve hessentettem tovább;
ki tudja, merre jár...?
Keresem, kutatom az égen,
– néha látni vélem –
s felrepülnék érte a kéklő
messzeségbe...
Most érzem vétkemnek igazán
a súlyát,
szerelmed nélkül, kínzón;
a boldogság hiányát.
Kincsem, ha volt, az a kincs
te voltál,
önzetlenül adni, egyedül
te tudtál...
Szél fuvallatával üzenek
most néked,
gyere vissza hozzám, s
szeress úgy, mint régen!
Visszavárlak, kitárt ablakomba,
– ölelő karomba –
boldogság madara;
ne engedj el soha!

EGY RÉGI SZERELEM ELMÉKÉRE

Valaha egyszer, még nem is oly régen,
– hisz a múltó időt a szívemmel mérem –
titkolt szerelem árnya és fénye
húzott a mélybe, és repített az égbe...
– boldogságom, lelkem számon kérte –.
Féltem kiadni magam, nehogy elveszítsem,
– családjához fűzték erős kötelékek –
titkoltam hát, hogy iránta mit érzek.
Édes fájdalom volt mindig közelsége...
– boldogságom szívem szívverése mérte –
Jó volt nagyon a közelében lenni, hallgatni
simogató hangját, és titkon szeretni,
felnézni rá, inni okos szavát,
s remélni..., hogy egyszer...talán...
Évek teltek, gyűltek mögöttünk,
mikor rájöttünk: mennyit veszítettünk, s
pótoltuk volna – a pótolhatatlant –.
Szenvedéllyel imádtuk egymást,
de tisztelve mindig a másik akaratát, szavát,
– hisz így lehet elérni a kívánt harmóniát –
az „édeni” édes gyümölcs ízét, zamatát.
De mi lesz ezután?
El nem csókolt csókok, ma már emlékképek,
őrzi őket a szív, s a lélek mélye,
elfeledni nem tudom soha, hogy egyszer,
valaha, egy titkolt szerelem
volt boldogságom egyetlen záloga...

ÁLOM

Véget ért egy fejezet,
s vele a „holtodiglan” szerelem.
Elvitted a hétfői napokat,
melyek emléke most rám maradt;
naptáramból a lapokat
kitépem.
Egy mozdulat!
De a szívemmel mit tegyek...?
Benne vagy!

Véget ért egy fejezet,
s vele a boldogság is elveszett.
Elvitted a hétfői napokat,
de itt hagytad az álmokat;
szememből az arcodat
kizárom
hajnalban!
De a lelkem kapuját hiába zárom!
Ki-be sétál rajta az álom!

Először történt meg velem, hogy
beleszerettem egy fényképbe...
Leírni nem tudom a vágyat,
amellyel azóta is várlak...
Mert elég volt csak a szemedbe néznem,
s felröppentett valami az égbe!
Tőled egy csodát kaptam:
cserébe magamat adtam.

De véget ért egy fejezet, mert
neked más kell, kedvesem.
Vérző szívem búcsút int feléd:
Isten veled!
Légy boldogabb, mint én,
de álmodj velem,
legalább hétfőnként!

TÁRSAM, HA LENNÉL...

Társam, ha lennél,
boldoggá tennél,
s én felemelnék,
hol szárnyal a lélek,
és tiszta az ének...

Légy hát a Társam,
tiéd a házam,
nem vágyom másra,
csak szerető társra,
Te tűz vagy, én fáklya.

Ölelni éjben,
kacagni fényben,
hinni az édes
tündérmesében
– ahogyan régen...

Társam ha lennél,
boldoggá tennél!

BÚCSÚ

Sokat gondolkodtam...
– ez így nem mehet tovább –
te ott, én itt...
s köztünk a magány.
A sors keze
adhat és elvehet,
velem is megtette,
s most nagyon szenvedek.
Búcsúzni kell...
– muszáj –
de lehet-e szépen,
ha ennyire fáj...?
Sokat gondolkodtam...
– ez így nem mehet tovább –
hiába ígértél
szivárványos csodát,
bennem a kételyek mindent
legyőztek,
reményem sem maradt,
és gyötör a félelem...
Nem leszel enyém, nem
leszel soha.
S ha fáj valami bennem,
akkor ez a tudat...

Ezért engedlek el,
és bocsáss meg nekem,
nem tudok harcolni érted,
csillagszemű szép kedvesem.
De tudd, nagyon szeretlek
és féltelek.
Veled leszek gondolatban,
amíg csak élek...
S most elbúcsúzom tőled,
én már feladtam,
de szóljon mentségemre,
hogy nem így akartam.
Isten vezéreljen és legyen
mindig veled,
ragyogjanak rád tisztafényű
szemek.
Kísérje léptedet boldogabb
szerelem!

EMLÉKEK TÜKRÉBEN

Miért van az, ha nézlek,
Ma már semmit sem érzek.
Elvesztetted varázsod,
Mi régen a kincsed volt.

Nem látom már magamat
Szemed tiszta tükreben,
A hajdan izzó parazsat
Kicsi szívem fészkében...

Nincs már ragyogásod.
Elszürkült emlék vagy,
Mi valaha csillogott,
Fénye vajon merre van?

Igaz sem volt talán...?
Bár őrzi „emléktárgy”,
Néhány megfogható anyag,
Mi az „örökből” maradt...

Menj hát, keress új utat,
Próbáld újra és újra,
De szívedben haraggal
Ne térj nyugovóra...!

Tanuld meg, hogy az Élet,
Az ember igaz tanítója,
Ő bármit számon kérhet,
Mert sorsod alkotója!

LEHET-E...?

Mások boldogtalansága lehet-e a saját
boldogságom ára...?
Én nem tudok másnak szenvedést,
fájdalmat okozni,
nem tudok önző és kegyetlen se lenni.
Lezárom a múltat – ha kell –
hétszer hét lakattal,
s megpróbálok élni, békében – magammal.
Magammal békében; nélküled, tudok-e?
A be nem gyógyult sebek – kivált a lelkiek –
nagyon érzékenyek. Mintha izzó parázzsal
égetnék a szívem...
Mások boldogtalansága lehet-e a saját
boldogságom ára...?

HA MAJD...

Ha majd azt hallod rólam egyszer:
rossz volt, mint ember...

Mosolyogj!

Te tudni fogod, milyen voltam,
– szellők szárnyán gyengéd sóhaj –,
ne fájjon!

Ha elmennék messzi útra; idegenbe,
s hírt sem kapnál énfelőlem,
ne sirass!

Mondják csak, hogy lám, a hűtlen,
– és mennyi, mennyi még a bűne –.

Hallgass!

Te tudni fogod, merre találsz:
hajóddal, ha tengerre szállsz...

Kacagj!

Mert a kéklő horizont mögött
az igazság, s az élet: örök.

AZ AUTÓBÓL

Felfénylik, s ragyogva játszik
az égen a nyári napsugár,
lágy brokát, aranyló kárpit
az út mentén suhanó táj.

Kocsim hasítja a vibráló lég
forró hullámain...
míg a monoton zúgó motor,
majdnem elandalít...

Felhő sehol! Körös-körül
tündököl a nyár,
és bennem minden pici sejt
örül, hiszen az út végén,
tudom, valaki vár.

EROTIKUS ÁLOM

Aranylő homokon, aranybarna testek,
a karcsú pálmák alatt álmoképet festek:
...selymes hajadba lágyan beletúrok,
s te vágytól izzó hangon a fülembé súgod:
„most és mindörökké, csak a tiéd vagyok”,
mézédes gyümölcsként csüngesz az ajakamon,
feszülő tested a testemhez simul,
izzó parázs – vágyam ettől nyomban kigyúl,
s rabul ejt a gyönyör, mint az izzó láva
hegyből, hogyha kitör, s nincs, mi útját állja,
égő vágyunk elöl, ugyan hova futnánk,
egymás nélkül élni mi már úgysem tudnánk: a
mámor elragad, s a pillanat hevében,
szenvetélyel játszunk egymás szép testével,
nincs tiltott zóna: minden megengedett,
amivel a gyönyört még fokozni lehet...
...s közben egyfolytában félek, hogy
felébredek, s mindez véget érhet...

MÁR NEM VAGYOK...

Mit érzek most...?
hitetlenséget, szorongást?
Akit igazán szerettem,
már messze jár...
Mit számít hát, hogy
mit érzek most...?
hitemtől megfosztott;
lehet-e szeretni azt, aki
becsapott...?
Magával vitte a „koronám”
– mintegy mellékesen –
már nem vagyok „király”,
– se oroszlán, se másmilyen –
mert sakálok uralják a szavannát,
– irtózatos tömegben –
s én nem leszek ott oroszlán,
ahol előfordul ilyen!

TÁVOL A PARTTÓL

Vihar dúl, kavarog bennem,
Tépi, szaggatja lelkem,
mintha nyílt tengeren, a
hullámok játékszere lenne.
Szeszélyes hullámok dobálnak
az Élet tengerén,
körös-körül bánat,
amerre látok én.
Távol a parttól; tegnaptól,
holnaptól,
fájdalmasan távol lelkem
nyugalmától.

Mert engedtem elmenni, ki
igazán szeretett,
az Élet tengerén, most
egyedül evezek.
Ha vihar jó, s egy hullám
felemel,
néha látom őt a parton;
nekem integet...
S csitulni kezd bennem lassan
a vihar, lelkem egén felragyog
a Nap; az éltető remény!

MERENGÉS...

Gondolni a múltra, tán már nem
érdemes,
visszaidézni azt, ami úgyis
elveszett...
Én mégis megteszem, s merengek
gyakran
sok szép emléken...
Nagy szerelmek, kedves szavak,
vajon hová lettek?
Elrepültek, s múlt ködébe lassan
belevesztek.
Miért ígér az ember földöntúli
csodát,
s miért hiszi a másik ember
megtévesztő
szavát?
Hagyjuk, hogy szívünket elvigye
valaki,
hagyjuk, hogy felhőkig emeljen
valami...
Mert jó érzés a szerelem, ha
viszonzásra talál,
s nem repül a nyárral, mint a
költöző madár...

De sajnós elszáll, a szél fújja tovább,
és másnak ígér újabb, földöntúli csodát!
Te ott maradsz árván, egyedül,
szíved a múltba újra elmerül,
s nem érted, fel nem foghatod,
a múltat vissza miért nem hozhatod...?
De az emlék, mi belőle marad,
nyugodni nem hagy,
és sebként felszakad.
Fájni tud nagyon...de idővel
megszokod.
Könnyet már nem ejtesz,
csak várod a holnapot, s vele a
szerelmet, várod a nagy érzést, mely
megérint s felemel...
Az évek peregnék, lassan megöregszel,
de sosem fogod tudni, ki miért hagyott el...

MERENGÉS A MÚLTBA

Rendezgetés közben
poros kis ládikó
került a kezembe...
Benne feledésbe merült,
fakuló emlékek,
múltamat idéző, egykor
drága kincsek...

Gyengéden megfogom,
féltőn leporolom, s
elindul a lelkem,
messzi múltba bolyong,
még egyszer átsuhan
régén járt utakon...

Ládikó rejtekén egy
megsárgult levél,
aki egykor küldte, ki
tudja merre él...?!
Becéző szavait, ahogy
elolvasom,
megremeg a szívem,
s könnyem morzsolgatom.

Levél mellett fénykép,
s rámozdul az emlék,
mert egy csillag-szempár
oly esdeklőn néz rám...
...ki tudja, mi elmúlt,
néha mégis miért fáj...?

Mert egykor őt szerettem,
– mint ág a levelet –
mégis elengedtem...
S most merengve a múlton
boldog lesz a lelkem;
mert barátként az úton
megmaradt mellettem.

Őrzöm kincseimet,
őrzöm, amíg lehet,
ládikó rejteke
emlékekkel tele...
S amikor majd szívem
egy utolsót dobban,
az emlékezés lángja
örökre ellobban.

MI VAGYOK ÉN...?

Mi vagyok én?
Közhasználatú tárgy,
mindenki csak birtokolni
vágy –, de döntés
jogát senki sem
bízza rám; tények elé
úgy állítanak, ha nem
tetszik:
veheted a kabátodat,
s mellé adják – útravaló,
„bölcs” szavaikat –,
hogy jót akarnak nekem;
– hangoztatják fennen –
szemük meg-megrebben, és
mosolyuk mögött
a jó szándék lecsapni kész!
Mi vagyok én?
Hallgatok: partra vetett
hal vagyok,
árnak-apálynak néma játékszere,
– nem tehetem –
válaszom, mint falevél, míg
az ágról földre ér,

agyamban forog-mocorog, mi lesz,
ha kimondom; dönteni jogom
van, s lám, taktikát változtatnak
– megint csak értem –,
sehogy sem értem, bíznak, remélve,
sorsomat pecséttel
lezárják,
elveszik orvul a választás jogát!
Mi vagyok én?
Ha akaratom nem lehet, magamra
sem ismerek,
időben s térben elveszek,
– engedjetelek döntenem –
s időt rá, hogy megtegyem, annyit
adatok – amennyit én adok!

VALENTIN NAPRA

Tiltott gyümölcs, legvadabb, sejtelmes álom,
mert a szerelem magasra emel,
vágy, szenvedés repít fel.
Gyönyörű, mert kisugárzása van,
megszépülsz tőle, kipirul arcod,
boldogság mámorító illata magával ragad.
Oly jó, ha ezt viszonozzák,
szeretnek nagyon,
érzelem érzelemre talál.
sok ember ezt nem tudja,
soha nem érzi.
De hidd el, soha nem késő,
ezt meg kell érezni,
csak engedd szívedet barangolni.
Eljön a mesebeli király,
a rút kiskacsából,
hercegnőre talál.
Hát ne késlekedj,
tárd ki szívedet,
engedd, hogy te is ezt megérezd,
mert jó dolog, ha téged is szeretnek.

SZERELMESVERS

(Valentin-napra)

Gyönyörűséged, kisugárzásod,
vakítja szemem.

Felnézek rád, Te adsz erőt
nekem,

s hitet, hogy higgyem: ilyen
a szerelem.

Elönti testemet a vágy, mint
forró láva vulkánok mélyéből,
ha felszínre tör, oly
elemi erejű veled a gyönyör...

Reményt, szerelmet csak Te
adhatsz nekem,

vezérlő csillagom csak a Te
szemed lehet,

ne hagyd szenvedni se testem,
se lelkemet,

ne engedd elszállni a gyönyörű
percekét!

Ölelj, csókolj, simogasson
kezed; bársony-érintés, ami
mennybe emel,

suttogj a fülembé becéző
szavakat,

engedjük szárnyalni a feltörő
vágyakat,
s önzésemet, ha uralma: „csak
magamnak akarlak”... nézd el
nekem kedves – tudod, önző és
féltékeny a szerelmes ember,
hát, nézd el... Hisz oly boldog
a szívem, s engedd, hogy e
boldogság a tiéd is legyen.

GYÖNGYHALÁSZ

Szívem kagylóba zárt
gyöngy volt,
távol a parttól, hol
legmélyebb a tenger.
Alámerültél Kedves,
és megtaláltál
engem.

PÁR MONDAT A BOLDOGSÁGRÓL

Mióta tested átsüt minden éjszakámon,
azóta nem vonzanak kaland-kóborlások,
mióta szememnek szerelmed lángot adott,
azóta az önzés bennem alábbhagyott,
mert érzem, veled boldog vagyok.

Mióta lelked, s benne minden erényed
sorsomat alakítani képes,
mióta okos szavadban, s oltárra emelt
gyönyörű hitedben hiszek,
azóta tudom: veled boldog leszek!

SZENVEDÉLY

Szerelmünk lázas mámorában
lobogok, mint lángoló éji tűz,
testem a kéjbe beleremeg,
majd szívem lassan megpihen.
Ragyogás árad szét lelkemben,
s felcsendül az élet zenéje.

MÁR NEM ENGEDLEK EL

Megöl a vágy, úgy kínoz a szerelem,
testem-lelkem fájón megremeg,
a hiányodtól annyira szenvedek.
Rád gondolok éjszaka és nappal,
lúktetésedet itt érzem, magamban.

Boldog voltam akkor...ott...veled,
simogathattam selymes, lágy kezed,
beletúrhattam izgató hajadba,
titkon leshettem ragyogó szemed,
halk hangod, - mely azt suttogta:
„most nem lehet” - az örületbe kergetett...

Mikor végre hozzád bújhattam,
bódított az édes pillanat,
mikor a szám szádat kereste,
majd' eszemet vetted, egyetlen perc alatt,
mikor karod átölelt, s a mennybe emelt;
remegve éreztem; minden elveszett.

Azóta is vágyom rád,
gyötrelmes nélkülöd,
hiába is akarnád,
már el nem engedlek.

Türelmes leszek, és várok,
addig, amíg csak kell,
hogy aztán jöjjön a mánor,
mely újra a mennybe emel.

ÖNÁLTATÁS

Magamat így áltatom;
nem a szívem fáj nagyon.
Másfelé terelem
gondolatmenetem.
Írok, vagy dolgozom,
és nem álmodozom.

Magamat így áltatom;
nem a szívem fáj nagyon.
Ha egy nap nem látlak,
hangodat nem hallom,
éget a vágy – bevallom:
s örülten akarlak.

Magamat így áltatom;
nem a szívem fáj nagyon,
ez tán nem is fájdalom:
mert amikor velem vagy,
– bizsereg a hangulat – ,
nincs is nálam boldogabb.

Magamat nem áltatom,
ha fáj a szívem, fájjon – hagyom!

VÁGY

Ujjaid hegyén izzik a vágy,
bőrömon érzem, ahogy barázdát szánt.
Vágyad tüzének átadom a testem,
hagyom, hogy lángjával hamuvá égessen,
míg hajnal pírjával kacérkodik a Nap,
s a nyitott ablakon át, arcunkra vetődnek
az első sugarak....

SZERETLEK

Testemet égeti a vágy,
szívem vadul ver,
gondolataim már
nem enyémek,
mert a múltból élek.

Hidd el, te vagy nekem a végzet,
felnézek rád édes, szeretlek téged,
te is érzed...?

„SZERELEMRE SZÜLETTEM...”

Sorsom része, hogy folyton lánggal égjek,
s bár felettem is futnak a gyorslábú évek,
a szerelem tüze lobogó fénnyel
kiűz a lelkemből minden szürkéséget...

Sorsom része, hogy gondok láncsal soha
magukhoz kötni ne tudják az „agyam”,
mert a lelkemből áradó játékos derű
bevonja mézzel, ha valami mégis keserű...

Sorsom része, hogy ostromát annyi kinnak
testem megtanulta, s így vagy úgy, még bírja,
és karjába bújva vakmerő gyönyörnek,
feledni tudom, akárhogy gyötörnek...

Sorsom része, hogy halálíg tűz emésszen,
vállalom e részt, vállalom – merészen – ,
ha lángom fényében annak arca ragyog,
ki éppen csókol, s kit én is csókolhatok.

SZERELMI KALAND

Rám kacsintott megint a szerencse,
és tetszésemet igencsak megnyerte.
Régen vártam erre,
– Ő csak most merte –
de végre kimondta, amire úgy
vártam titokban:
szeretlek... suttogta fülembe,
ahányszor hallom,
aranyban fürdet az alkony, lelkem
elhagyja testem,
s „felszáll a mennybe.”
Rám kacsintott megint a szerencse,
tetszésemet módfelett megnyerte.
Új szerelem kell...! Új tüzek vad,
lobogó lángja égessen el!
Szeretnek!
S én szerethetek!

TALÁNY VAGY

Párduc tested végre hozzám ért,
perzselt a vágy, a tűz szívemig ért,
ahogy öleltél, érzéki csókod,
elárulta, hogy te is akarod.
Talány vagy nekem,
– talán iker –,
mert két éned van,
ha döntened kell.
Határozd el végre magad,
de ha lehet, velem maradj!
Kellesz nekem, így ahogy vagy!

Van remény, látom a szemedben,
kedves szavakat súgnék a füledbe,
belebújnék bársonyos bőrödbe.
Akarlak mindig, kis párducom,
te éltetsz, utánad sóhajtozom,
örülten szeretlek, testem beleremeg,
nagyon akarlak, mert jó veled,
fognám a kezéd, amíg csak lehet.

MAGAMBA VÉSTEM...

Magamba véstem törékeny alakod,
szerelmed zálogát szívemben hordozom.
Szemed tükrében szemem tüze lobog,
s míg bársonyos kezéd lágyan simogat,
ajkamon érzem perzselő csókodat.

De még nem vagy velem,
most fájnak az emlékek,
vadul kalimpál, dübörög a szívem,
míg várom, hogy eljőjjön a reggel,
egy új nap, amikor megérkezel,
s újra lángol a szenvedélyed.

Már nem álom, édes valóság,
hiszen érzem a bőröd illatát,
átkarolom áhított testedet,
arcomat perzseli égő tekinteted,
testemen vándorol simogató kezéd.
Hallom a becéző, kedves szavadat,
ajkamra leheled lázas csókodat,
felemelő érzés, amit tőled kapok,
velem vagy, s én újra boldog vagyok.

ÉLJÜNK A MÁNAK!

Féltett kincsem a szívem,
kutatott, s megtalálta kincsem.
Most érzem a megfoghatatlant,
most látom a láthatatlant,
most teszem a lehetetlent.
Míg a szívem vadul ver,
addig érzem, hogy élek,
mert nagyon szeretlek téged.
Éljünk a mának, amíg lehet,
most ne legyen lelkiismeret:
adunk, kapunk, ez a boldogság,
ezt nem veheti el senki már.

ALKONYI SZERELEM

Életem alkonyán
a szerelem megtalált,
halkan bekopogott,
csendben belopódzott
hozzám...

EGYÜTT

Ülünk egymás mellett
szótlán,
ujjaink egymásba
fonódva,
megszakíthatatlan áramkört
alkotnak,
és
rákapcsolják testünket a
több ezer

voltra,
amit túlélni alig van esélyünk,
hát
egymást átölelve
a gyönyörben elégünk.

HA ÚGY ÉRZED...

Ha úgy érzed, bántalak,
ne vedd a szívedre,
inkább gyöngéden
simogasd a kezem.
Ha rád zúdítom haragom,
mert gyötör a fájdalom,
akkor is maradjon
szívedben nyugalom.
Bocsásd meg kedves,
ha bántalak, és ne
vedd a szívedre,
kérlek, nézd el nekem,
maradj velem
örökre...

SZERELEM

Szeretnék jobb lenni hozzád,
olyan tiszta és jó, amilyent
megérdemelnél,
de nem enged önzésem,
a magam faragta korlát,
hisz nem lennék én, ha
azt ledönteném.

Bár olykor érzem, hogy jobb
lehetnék, s el is határozom,
aztán csak maradok mégis
ilyennek, amilyen vagyok.

HALVÁNYULÓ REMÉNY

Pislákol a remény mécse
Enyém vagy,
Vagy nem vagy, mégse...?
Felhők gyűlnek
Szép egemre,
Kérdéssel szólsz a kérdésemre.
Nem marasztalsz,
Nem is küldesz,
Nem tudom, hogy szíved
Hű-e?
Remény-zöldem fakulóban,
Boldogságunk merre,
Hol van,
Visszatér-e nyári este,
Illatárját
Ránk terítve,
Hogy összekössön mindörökre.

ELŐSZÓ

N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA KÖNYVÉHEZ

Ez év májusát írtuk, mikor e kis kötet szerzőjével megismerkedtem... Szerény volt és félénk, sőt: gátlásos. A Titanic nevű állóhajón tartottuk szokásos irodalmi rendezvényünket, mely romantikusoknak és idealistáknak egyaránt kedvező „terepnek” bizonyult; az alkotók valósággal kicserélődtek műveik felolvasása, előadása közben...

Ilonára is hatott a „hely szelleme”, s fokról-fokra javult előadói stílusa. Féltékenysége eltűnt maradéktalanul. Szerénysége viszont átalakult egyfajta céltudatossággá, mely – ékes bizonyíték rá e könyvecske – igazán előnyére vált.

Bár akkor, ott a Titanicon még egyikünk sem sejtett semmit Ilona közeli irodalmi „karrierjéről”, ám néhányan – többek közt jómagam is – tehetségesnek tartottuk őt, s komoly érdeklődéssel hallgattuk felolvasott írásait.

Főként verseket ír, ő maga költeményeknek becézi őket, (megejtő bájjal tudja kiejteni a „költemény” szót) pedig egyáltalán nem tűnnek könnyed, játékos versikéknek az alkotásai, amelyeket az egyéniség gyémántos jegye ékesít és hitelesít.

Joggal merülhet fel a kérdés, hogy egy nyilvánvaló „tehetségnek” miért és meddig kell hánykolódnia, míg az érvényesülés biztos révébe juthat?! Hiszen tudott dolog, hogy a kortárs irodalom (s bármely kortárs alkotóművészet) az értetlenség „hullámain” kénytelen hánykolódnia, s csak reménykedhet, hogy egyszer révbe jut. Akár egy parányi „lélekvesztőn”, amelyen Ilona is.

És addig?

Merüljünk el a költészet tengerének habjaiban, és engedjük el érzelmeink sokaságát – mint a virágok színétől, illatától a lepkék – csapongani, hogy lelkünk rejtett zugaiból a szunnyadó vágy, a sikerért és a szerelemért síkra szállva győzedelmeskedjen felettünk, s ez élményhalmaz utóhatásaként élvezhessük a szerző „Nimfák pilleszárnyakon...” című versében rejlő édeni nyugalmat.

„...Odakiünn a réten
Tücsök hegedül
Vágy a szobámban
álomba merül...

Ringató álom
édes nyugalom
Pihentet könnyű
pilleszárnyakon.”

...még akkor is, ha tudjuk, hogy a Szerelem kiszámíthatatlan útjain a fényt „megváltoztathatatlanul” az árnyék váltja fel, s gyakorta csak félvokon botorkálunk, kételkedve még a Boldogság létezésében is.

E VÁROS SZÜLÖTTE A „KIRÁLYNŐ” – BANGÓ MARGIT

A világ előtt nem ismeretlen e név: Bangó Margit. A roma folklór többszörösen „megkoronázott királynője” az Aranykereszt és számos más kitüntetés, elismerés boldog tulajdonosa itt, ebben a városban, Vásárosnaményban látta meg a napvilágot, s lett Szabó Margit néven anyakönyvezve. Nyolcan voltak testvérek. Szülei közül édesanyja nagyon szépen énekelt, talán ő szerette meg vele az éneklést. Édesapja – aki elismert muzsikus volt – ha csak ideje engedte, maga mellé vette a kicsi Margitot, és így próbálgattak, gyakoroltak együtt. Sajnos a szülők már nem élnek, és két testvér is eltávozott a népes családból. Szeretettel és hálával emlékezünk most rájuk is, hiszen egy igazi östehetséget adtak az országnak, a világnak.

Bangó Margit tizenévesen nyert először hivatalos meghallgatást, pályája azóta ívelt meredeken felfelé: sikert sikerre halmozott, itthon és külhonban egyaránt. Mondhatni, szinte az egész világot beutazta, s csodálatos énekhangjával elkápráztatta a paloták és kunyhók lakóit, közvetlenségével, kedvességével belopta magát az emberek szívébe. A színpadon állva ma is – mint évtizedek óta töretlenül – vastaps fogadja, bárhol lép is fel: harangszó-tisztaságú hangjával, vidám vagy bús dalaival rabul ejti a közönséget. Kiénekli magából az örömet és fájdalmat, kacagtat, vagy könnyeket csal a szemünkbe – velünk él, érez –, s mi vele egyek leszünk, hallva csodálatos énekhangját. Olyan ő nekünk, mint télben a tavasz: napfény, reménysugár, hitünket éltető ünnepi csoda! Magánéletének viharait, a fájdalmas csalódásokat nem engedte fel maga mellé a színpadra: csupán elfátyolosodó hangja árulkodott olykor mély bánatáról... Tizenhat évesen már férjnél volt, s ebből a házasságból született egy lánya, majd két házassága futott zátonyra, de ő mindig talpra állt. A munka, az éneklés töltötte ki az életét. Dalszövegeket írt, rendszeresen fellépett a száztagú cigányzenekarral, színésznőként, filmvászonon is bizonyított, s fergeteges sikert aratott. A közönség szeretete feledtette vele a

betegséget, a műtéteket, a csalódásokat. Mélyen vallásos, s talán ezért „odafentről” is támogatást kapott a sikerhez vezető göröngyös úton. Harmincegy évesen az ország legfiatalabb nagymamája volt: négy gyönyörű unokájára ma is a legbüszkébb. Mónika és Tina kitűnő táncosok, ők minden fellépésre elkísérik már, s táncukkal, szépségükkel kápráztatják el a közönséget, akik a gyönyörű hang mellé felejtetetlen képi élményt is kapnak, mely Bangó Margit műsorainak színvonalát új színfoltokkal gazdagítja, s teszi egyedivé. Elemér nevű unokája remekül, tehetségesen cimbalmozik, Ricsike énekhangja pedig eljövendő karriert sejtet: imád énekelni, és hallhatóan torkában van a nagyanyai „örökség”. A „királynő” lánya, Horváth Elemérné jónevű, ismert dalszerző. Kétségtelen, hogy a család génjeiben van a dal, a nóta szeretete. Összetartó és szerető családja mindig segítette pályafutása során, ezért is tudott, és tud ma is töretlenül az énekesi pályán sikereket elérni. Harminc éve az erős családi háttér biztosította számára, hogy „imádott közönségének” is élhessen. Népszerűségéből egy morzsányit sem veszített az évtizedek során. Olyan, mint a vulkán: ha szunnyad is olykor-olykor, hatalmas erővel képes kitörni! El is nevezték Kitörő Vulkánnak. Dinamikus és varázslatokra képes művész. Nem feledve, hogy honnét indult, szülővárosába mindig nagy-nagy szeretettel látogat haza: dédelgetett álma, hogy egyszer végleg hazajön. Házat vesz, letelepszik itt, ahová a legdrágább emlékek fűzik.

Kívánom – de azt gondolom, mindannyiunk nevében kívánhatom –, hogy „királynőnk” vágya teljesüljön. Addig is gyönyörködhesünk még sokáig káprázatos temperamentumában, harangszó tisztaságú énekhangjában. Akár itt a szülővárosában, akár az ország más településein, és szerte a nagyvilágban, élőben vagy a média közvetítésével.

Ehhez kívánunk neki sok boldogságot, harmóniát, további sikereket, s ami mindennél fontosabb: jó egészséget!

Imádott közönsége nevében:

Gy. Feige Márta

KIRÁLYNŐ, KORONA NÉLKÜL

(Bangó Margitnak, hálával és tisztelettel)

Amennyiben az igen tisztelt olvasó Bangó Margit magánéletére kíváncsi, csalódni fog, Csalódásának több oka is lesz: az énekesnő magánéletéről e sorok írója sem tud mást, mint amennyit az átlagember a befutott sztárok életéről tudhat, és e sorok megírására sem az énekesnő életének kulisszatitkai ihlették.

Másról lesz szó.

Egészen másról. Divatos szóval ma azt mondjuk; a „másságról”. Ezen belül is a kisebbségi másságról. Tudom, kényes téma ez, s jóllehet, darázsfaszekbe nyúlok, de úgy gondolom, hogy a XXI. század küszöbén állva, az emberiségnek rá kell döbbernienie végre: nincs szükség a három majom figurájára. (Az egyik nem lát, a másik nem hall, a harmadik nem beszél.) A strucc-politika nem vitte, nem viheti előbbre a kényes témák ügyét!

E cikk megírására az apropót egy jótékonysági koncert adta, melyre 1995. április 23-án, Szolnokon került sor, a Szigligeti színházban. Cigánygyerekek javára rendezték – ami már önmagában véve is egyféle csoda –, de tudjuk, hogy csodák nincsenek csodatévők nélkül! Összehangolt szervező-gárda, hozzáértő rendező-stáb biztosította a kora délután kezdődő, és késő estébe nyúló műsor gördülékenységét, a neves művészek pedig a sikerről gondoskodtak, felejthetetlen élménnyel ajándékozva meg a jelenlévőket. Hírességek léptek fel, s adták önmagukat, szívvel, lélekkel, egy valóban nemes célért; a gyermekekért, és nehezen írom le, hogy a cigánygyermekért, hiszen nem volna szabad különbséget tenni...

(Ide kívánczok – és kérem, nézzék el nekem, de muszáj kimondanom – nosztalgiával gondolok azokra az évtizedekre, amikor nem volt ez a megkülönböztető jelző...)

Visszatérve a koncerthez, szeretnék néhány mondat erejéig a fellépő művészekről beszélni, felsorolni őket – a teljesség igénye nélkül – kiragadva néhány nevet és remek produkciót. Először is a címben királynőként feltüntetett Bangó Margitról, a sokszorosan kitüntetett énekesnőről, koronázatlan királynőről, akinek hangja, akár a kitörő vulkán; a jéghegyeket is megolvasztaná, s akiről tudjuk, hogy színésznőként is bizonyított már. Elég talán, ha az Átok és szerelem című, ballada szépségű és mélységű filmben nyújtott alakítására utalok, melyben a Testvér (Punka) szerepét játszotta s énekelte – felejthetetlenül!

A méltán világhírű Száztágú Cigányzenekarról, melynek minden tagja egyenként is megállná a helyét, mint prímás...

A szólótáncosról, aki némán is elkápráztatta a közönséget, fergeteges táncával.

És sorolhatnám a zenekarok, énekesek, táncosok, előadóművészek nevét, akik példaértékű összefogással vállalták azt, amit ma – sajnos – „bűnnek” számít vállalni: a cigányságot. De vállalták és vállalják, mert ha az összetartás és tenni akarás a hit erejével párosul, abból és attól születnek igazán nagy dolgok, melyek előre viszik az Emberiséget, előre egy szebb, boldogabb és egyenlő esélyeket biztosító jövőbe, ahol nincs faji és vallási megkülönböztetés, ahol gyermekeink biztonságban érezhetik magukat, ahol már nincs szükség jótékonyági koncertekre, mert a természetes emberi jószág teszi asztalunkra a mindennapi kenyeret...

Tetteink a szeretet mérlegén mérettetnek meg: igazságos mérleg ez, mert Isten tartja a kezében, és Isten előtt mindannyian egyenlőek vagyunk.

Ez a hit vezette a koncert rendezőit, szervezőit és fellépő művészeit, s ennek a hitnek a szelleme járta át a hálás közönség lelkét, szívét, akik viharos tapssal köszönték meg, hogy részesei lehettek egy nemes célért folytatott küzdelemnek, hogy adhattak, hogy tehettek valamit a cigányságért.

S végezetül álljon itt egy idézet Assisi Szent Ferenc csodálatos, szeretett imájából:

„Uram, tégy békéd eszközévé, hogy ahol gyűlölet lakik, oda szeretet vigyek...”

„TESTVÉRPÁROS”

– *Kiállítás és könyvbemutató a szülőföldön* –

A móri Közművelődési Szervező Iroda vezetője – Dankovics Margit – novemberben, a több tucat névre szóló meghívó szétküldésével nem kis meglepetést okozott városszerte. A móri születésű – de közel két évtizede elszármazott – testvérpár közös bemutatkozására invitált a kártya. Prosszer Mihály képzőművész és húga, Prosszer G. Júlia író szűkebb hazájuk egyik színhelyén (a patinás külsejű Mór városának legimpozánsabb épületében, a Lamberg-kastélyban) adhattak ízelítőt, rövid keresztmetszetet alkotói tevékenységükről. A rokonok, barátok, ismerősök, és a művésszé érett egykori diákok tanárai természetesen nem kis büszkeséggel várták az eseményeket. (E sorok írója megható találkozásoknak lehetett tanúja.)

Nagyon szeretnék egy felejthetetlen, bensőséges hangulatú, szép lírai emlékeztetőt írni a kiállításról és a könyvbemutatóról, de a személyes élményt, a látványt a legköltőibb hasonlatok sem képesek visszaadni. A festő és grafikus Prosszer Mihály „gyógyító” képeit látni kell!

N. Pető Ilona (aki költő és lapszerkesztő is) nyitotta meg a tárlatot, (amely több napon át megtekinthető volt) majd D. Nagy László pécsi költő és dalszerző énekszámai, valamint Német Sándor budapesti előadóművész versmondása színesítette a közönség vizuális élményét.

Rövid szünet után a kastély fogadótermében Prosszer G. Júlia könyvbemutatójára került sor. Az írónő rövid bemutatkozás után átadta a szót Moré Csaba Józsefnek, az Alkotó Képzőművészek és Írók Országos Szövetsége alelnökének, aki a tőle megszokott lenyűgöző stílusban mondta el megnyitóbeszédét. A közönség feszült érdeklődéssel hallgatta a győri újságíró, költő, író, esztéta és műfordító, Baráti Molnár Lóránt részletes műelemzését a Naxosz-kötetéről.

(Műelemzése az ismert budapesti irodalmi lapban, a Klárisban jelent meg.) Elhangzott az író egyik verse is: Ismered-e címmel, Fehér Mária, Leányfalun élő költő előadásában, ezt követően D. Nagy László ismertette Tárkányi Imre budapesti író, szerkesztő baráti hangú méltatását a második Naxosz-kötet borítójáról. Német Sándor előadóművész két egymásra „rímelő” részletet olvasott fel a könyvekből. A prózai részeket csodálatos zeneszámokkal tette változatossá a Kántor házaspár: Kántor Zoltán bendzsóművész és Kántorné Kópis Eta költő.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a lelkes szervezőnek, aki időt, fáradságot nem kímélve valamennyiünk számára emlékezetessé tette ezt a napot. Az író boldogságát tetézte volt tanára, valamint egykori kolléganői megtisztelő jelenléte, akik felidéztek a régi szép időket.

Végezetül a kiállítás, a hangulatos könyvbemutató és a kedves műsor meglepetéséről is szólni illik: jóféle móri borok, omlós pogácsák várták az ízlésesen terített, hatalmas asztalon a művészeket és a vendégeket.

A fellépő előadók valamennyien írók, költők, s tagjai az Alkotó Képzőművészek és Írók Országos Szövetségének, ahogy a rendezvény fotóművésze: Szemesi György, (Leányfalu) valamint e sorok írója is.

KÖLTÉSZET AZ ÚR HÁZÁBAN...

1996. november 10-én, zsebünkben a meghívóval, kezünkben egy szál virággal indultunk a rákospalotai református templomba, hogy „sejtéseink szerint” igazi csodát lássunk és halljunk... Horváth-Hoitsy Edit AKIOSZ tag (és az AKIOSZ tagok szeretve tisztelt példaképe) egymagában is elegendő biztosítéka lett volna a „csoda” bekövetkeztének, ám Ő (és a rendezők) egy briliáns műsorral kötötték egybe Editke fellépését.

Bevezető-előszót Németh Sándor vers-és prózamondó művész mondott: mélyen zengő, érces csengésű hangja betöltötte az „Úr Házát”. S mikor Nel Benschop holland költőnő magyarra fordított verseit szavalta, a messzi Amszterdam utcáin nyargaló északi szél szárnyára kapta hangját, s vitte-vitte magával, s meg sem állt a Watt-tenger partjáig... Editke – a versek fordítója – maga is előadott néhány költeményt: hol sírva, hol nevetve, s a holland fjordok, a part menti kicsiny szigetek vele sírtak, vele kacagtak.

Volt zene: klarinét, gitár, és volt kórus – csupa lelkes, tehetséges és szép hangú fiatalból álló kórus –, akik a református vallási dalokat áhítattal, mégis egyféle derűvel énekelték, talán azért, mert ezek a dalok közelebb állnak az emberi érzelmekhez, mint a katolikus liturgia művei...

Belépődíj nem volt, de lehetett „adakozni”, s örömmel adtunk, hiszen többet kaptunk – és olyat – aminek pénzzel kifejezhető értéke nincs.

Köszönjük!

REKVIEM IN MEMORIAM ZÁMBÓ JIMMY

„Egyszer megbocsátok én...”

„Meghalt a király...” – de örökké fog élni a „király”, mert csak az hal meg igazán, akit elfelejtenek. Mi, Őt sohasem feledjük!

A XXI. század hajnalának legmeggrázóbb híre a „király” halála volt. Talán Diana hercegnő elvesztése óta a magyar népet ekkora trauma nem érte, mint a fiatalon (43 évesen) körünkől tragikus körülmények között eltávozott Zámbó Imre, közismert nevén Zámbó Jimmy halálának híre.

A Honvéd Kórházban órákig küzdöttek az életéért, de hiába próbálták meg a lehetetlent is az orvosok, a „király”-t megmenteni nem tudták...

Mi történhetett...? Egy rossz álom, egy tévedés..., hisz nemrég olvashattuk, a Karácsony milyen meghitt nálunk, családszeretetéről legendák keringtek.

Gyászolunk... De még nagyon is elevenen él bennünk a hangja, látjuk kedves, mosolygó arcát, termetét: lobog fényes szőke haja a decemberi szélben. Átérezzük a család fájdalmát, együtt sírunk özvegyével és három fiával, a rokonokkal, közeli barátokkal... A bánat súlya erősen nehezedik ránk, rajongóira is, s a veszteséget, a „király” elvesztését pótolhatatlannak érezzük. Első fájdalmunkban értetlenül állunk a tragédia előtt – és alig akarjuk elhinni.

Jimmy! Mit tettél...?

Talán sohasem fogjuk megtudni a teljes igazságot – itt e földön. Talán az igazság „odaát” van – s ott is marad... De ő itt marad már mindörökre velünk, a dalaiban él tovább:

„...valahol bús dal szól...”

Gyászolunk.

„Nézz le rám, ó Istenem!” zeng csodálatos hangján ez az imádságnak is beillő, gyönyörű dal, mi gyertyát gyújtunk és „vele” énekeljük:

„...nézz le rám, segíts nekem...”

HOFI GÉZA EMLÉKÉRE

Kedvenc humoristám volt. Bizonyos értelemben a példaképem is, hiszen gyermekkoromban arról álmodoztam, hogy bohóc leszek. Olyan igazi bohóc, amilyen még nem volt.

Valaha a királyi udvarokban egyetlen embernek volt szabad kimondania az igazságot: az udvari bolondnak.

Hofi Gézára is próbálták néhányan ezt a titulust ráragasztani, de lepergett róla, hiszen ő nem bolond volt, hanem BOHÓC. Kivételes képességekkel megáldott igazi egyéniség, akit nem lehet utánozni – nem is próbálták! – akit ellenségei is tiszteltek és felnéztek rá bátorsága miatt. Eredeti, briliáns humora olyan előadói képességekkel párosult, amelyhez hasonlót sem tud felmutatni a pálya.

Lazán, bohóckodva köszönt ránk a színpadról, a képernyőről, mégis elszorult vagy a torkunkban dobogott a szívünk, mert olyan közeli kapcsolatot tudunk teremteni velünk – a legtitkosabb gondolatainkkal –, hogy minden egyes alkalommal beleremegtünk: honnét tudja...? Egyszerű a válasz: Ő – MI voltunk. Együtt és külön-külön is. MI voltunk Ő, az EMBER. Az esendő, a sebezhető, a bűnös, az erényes, a gonoszkodó, az együtt érző, a haragvó és a megbocsátani kész Ember. Aki születik, él, megöregszik, (ha megöregszik?) aztán meghal.

Mi vagyunk – leszünk az a „kiöregedett vadászkutya” is, akiről utolsó dalainak egyike szól...

Búcsú nélkül ment el. Mégis, mintha a műsorai végén oly gyakran elhangzó pár mondattal minden alkalommal elkészönt volna tőlünk: „...te, figyelj, figyelj haver, hallod, most én szunyálok egy órácskát, addig lazuljatok nélkülem...”

És egyszer nem ébredt fel a szunyókálásból. Átaludta magát az örökkévalóságba, ahol álmát mosolygós, jóindulatú angyalok őrzik...és lábainál csendesen szunyókál egy kiöregedett vadászkutya.

Ó, AZOK A RÉGI, MEGHITT KARÁCSONYOK...!

...s elmúlt egy év megint, fenyőfa köré gyűltek drága szeretteim, hogy miként azt minden éven – a szeretet szent jegyében – együtt ünnepeljük Jézus születését, családi körben, mint egykor Betlehemben tették... Nagyszüleim fent az égben, arcukon az égi fénnel, meghitt Karácsonyt idéznek, s feltörnek a régi képek, gyermekkori szép emlékek. Kicsi szívem lázban égett, ahogy szorgoskodtunk testvérkémmel: diótörés, mákdarálás, volt igazi sürgés-forgás! S ami mindezt megelőzte, az ajándékok készítése, csupa talány, izgalom, mit adok, és mit kapok, senki ki ne maradjon, és még mennyi édes rejtély vonta bűvkörébe azt az estét, ünnepeink legszebbikét.

Nagycsaládban nevelkedtem, mely öröm volt, de gond is egyben: az ajándékot hová rejtsem, hol rá nem lelnek, fürkészhöz szemmel... Drága Anyám, jó Testvérem, ugye Ti is emlékeztek...? Nagybátyáim családotól, nálunk voltak Karácsonykor. S mekkora volt a fenyőfánk! – plafonig ért, s a padlón állt, és az egyik nagybátyám, Lacika díszítette, ügyesen és szép érzékkel – az angyalok se díszíthették volna szebbre! S rajta mennyi finomság és „balett-táncos” gyertyaláng, nekünk volt a legszebb fánk!

...s a telek, telek voltak ám a javából! Nagy pelyhekben hullt a hó az égi fehér dunnából, a kéményekben szél dúdolt, a kályhákban tűz duruzsolt, s az ezüstre festett kályhacső égett szaga, különös illategyveleget alkotott a lefaragott fenyőforgács tűzbe vetett gyantás darabjaival, a csillagszórók fanyar illatával, az ünnepi ételek és finom sütemények ínycsiklandozó illat-kavalkádjával.

...s eljött az este, de alvás helyett „Jézuskát” köszönthettük, aki láthatatlanul ugyan, mégis lehozta a várva-várt ajándékokat, s pont azt, amire kicsi gyermekszívünk oly áhítattal vágyott – egész éven át –, s persze hogy megkérdeztük: honnan tudta hát...? Szívem vágyát, a legszebb szemű alvós babát hozta nékem, s korcsolyát az én testvérkémnek, Pityu bátyámnak az áhított gitárt, és éreztük: Jézuska tényleg létezik és figyel ránk...!

Ó, azok a régi, meghitt Karácsonyok...! Beteljesült vágyak, álmok, szent családi béke, a szeretet összetartó ereje, s a keresztyén Istenbe vetett hitünk – kell-e ennél több nekünk...?

....s elmúlt egy év megint. Fenyőfa körül drága szeretteim – akik még megmaradtak, drága Anyám, Keresztanyám, Testvérkém és családjá – és akik a mennybe mentek, felidézzük emléküket, s hisszük azt, mit tanítottak: a szeretet ronthatatlan! S minden, ami reá épül, soha-soha el nem évül! A Karácsonyt így ünnepeljük, szeretetben, mindig együtt, hagyományainkat hűen betartva – ez szent ünnepünk forrása!

Legyen mindenkinek olyan boldog, békés Karácsonya, mint nekem és drága családomnak!

Ámen.

ŐSZTŐL ŐSZIG

Nézem a kertünket, s alig hiszek a szememnek: korai vendégünk érkezett, akire számítottunk ugyan, de még nem most. Betoppant az ősz – majdnem minden átmenet nélkül, a forró nyár után – esőt hozott, és borzongást lopott a szívünkbe.

Nézem a kertünket, s a hervadó virágok szomorúsággal töltenek el. Az elmúlást nehezen viselem, de leginkább a természet „haldoklása” érint érzékenyen. Pedig micsoda szín-kavalkáddal búcsúzik a nyár! Aranysárga, tűzpiros, okker és barna, s a zöld szín megannyi árnyalata.

Az ősz kopogtat szobám ablakán. Monoton esőkoppanás visszhangját verik vissza a falak.

Aztán egy reggel Holle Anyó nagytakarításának lehetek szemtanúja: éppen a dunnáját rázza nagy szorgalmasan. Nem keseredem el, hiszen a télnek is megvan a maga szépsége és öröme: a jégvirágok, a zúzmara, s a vidáman szánkázó gyereksereg látványa mind-mind jóleső érzéssel tölti el az embert.

Hipp-hopp...Pici hóvirág dugja ki kecses fejecskéjét a szélvédett erdei tisztásokon, meg a kertek korai napfényt élvező részén. Már duzzad a barka, új hajtások, fényesülő rügyek hirdetik: Tavasz-tündér érkezett vendégségbe. Új barátságok, új szerelmek szövődnek, melyek megszépítik a lelkünket. Lassan lekerülnek rólunk a kabátok...

S már újra a nyáré, a napfényé a szívünk, sápadtságunk bronzbarnára vált. Istenem, de szép is az élet!

Esténként barátainkkal kint ülünk a smaragdzöld kertben, száz-színű virágok karéjában, könnyű koktélt iszogatunk, s kellemesen cseverészünk.

Egyszer csak enyhe borzongás fut végig barna bőrünkön: hűvös leheletét fújja ránk az ősz. Ismét megérkezett, hívatlanul, bár nagyon is pontos menetrendet tartva.

Ez a természet állandó körforgása, ahogy a születés és a halál is. S közte az örök csoda: maga az élet!

PETRUS MAMA

Újra kórházba kerültem... El voltam keseredve, mert akkoriban egyik kórházból ki- a másikba bementem, de a bajomat nem találták. A kórterembe érve halkán köszöntem, suttogva mondtam a nevemet is.

Teltek-múltak a napok, kivizsgálás követett kivizsgálást, s én két vérvétel között magamba fordulva feküdtem az ágyon. Aztán egyszerre csak nagy lett a sürgés-forgás: pótágy került a szobába, majd a mentősök egy idős nénit hoztak, hordágyon. Rutinos mozdulattal, könnyedén emelték a kicsi öregasszony vézna, töpörödött testét az ágyra. Csak néztem, és elszorult a szívem. Kiszolgáltatottsága mélyen megrendített. Mivé leszünk, Istenem,... ha megérjük a tisztességes öregkort. Ha megérjük... Drága jó nagyanyámra gondoltam, aki már olyan régen elment, de nekem gyakran van eszemben: nagyon szerettem. S ebben az idegen öregasszonyban talán őt láttam, őt sajnáltam.

Közben orvosok, nővérek érkeztek, és lázas igyekezettel végezték el a legsürgősebb beavatkozásokat: a néni élete függött most a munkájuktól. Infúzióra kötve feküdt már az elcsendesedő éjszakában, amikor én az egyik nővértől érdeklődtem a kicsi öregasszony felől. Megtudtam, hogy a szomszédja találta meg. Eszméletlenül feküdt a lakásában, ki tudja mióta. Éjfél körül újra bejött az orvos. A néni már magánál volt, picit félénk, hálás mosollyal nézett az orvosra, aki megnyugtatta: minden rendben lesz, túl van az életveszélyen. Szívós, erős a szervezete, sok fiatal megirigyelhetné...

Amikor a néni megszólalt – ahogy javult az állapota, egyre többször –, mindig csak a fiát dicsérte. Betegtársaimmal figyelmesen, csendben hallgattuk, minden alkalommal. Valósággal csodáltuk, amilyen szókinccsel a fiát magasztalta.

Egyik reggel a hangjára riadtam fel: nővér, nővér, kiáltozta, s előbb azt hittem, valami nagy baj történt vele. De erről szó sem volt, a nénike „csak” fürödni akart.

Néhány nap múlva teljesen rendbejött, felerősödött. Sétálgatott a folyosón, ismerkedett a betegekkel, és egyre csak a fiáról áradozott. Akire persze már mindannyian igen kíváncsiak voltunk. Aranyból lehet annak a fiúnak a szíve, gondoltuk. Csak azt nem értettük, miért nem jött sohasem látogatóba. Egyetlen egyszer sem...!

Velem gyakran elbeszélgetett a néni, s a nevenre azt mondta, hogy nagyon szép. Érdeklődött, hogy mivel kerültem kórházba, mondtam, hogy gyakran fáj a hátam és a derekam, s nem találják az okát. Kedves volt, és együttérző. Megtudtam, hogy Petrus néninek hívják, és Palotán lakik. Szép nagy háza van, de sajnos egyedül él, mert a fia és a menyé nagyon sokat dolgoznak, bent laknak a belvárosban, s csak ritkán jöhetnek ki hozzá. Ritkán... Vagy szinte soha, gondoltuk szomorúan.

Petrus néni egyre vidámabb, beszédesebb lett, mindenkit szeretett, és őt is mindenki a szívébe fogadta. Ő volt a gyógyír számunkra. Öröm volt őt hallgatni.

S egy reggel váratlanul vége lett „mindennek”...

A nővér közölte Petrus nénivel, hogy jön érte a mentő, és elviszi egy másik kórházba...Hiába tiltakozott a kicsi öregasszony, hogy már jól van, és inkább haza akar menni...Fájdalmas segélykiáltás volt minden szava... Nem is tudatosan, inkább csak sejtés formájában nyugtalanított bennünket az öregasszony sorsa: elfekvőbe viszik, nincs szükség rá. A szép nagy házát talán már árulják is...A fia meg a menyé...

Miután könnyek között elbúcsúzott tőlünk, halálos csönd lett a kórtermünkben. Emlékszem, ahogy az ajtóból visszaszólt: - Mártikám, te ugye meglátogatsz majd, abban a másik kórházban? Csak bólintani tudtam, hang nem jött ki a torkomon. – Gyógyulj meg kislányom. Minél előbb... – mondta még.

Hullott, hullott a könnyem, akár az őszi eső: szomorúan és véget nem érően, mint amikor a fájdalom csak így tud távozni az emberből. Mert akkora, de akkora volt bennem a fájdalom, hogy azt meg nem tudom mondani... Ennyit ér egy drága édesanya, amikor megöregszik...? Senkinek nem kell? Még annak a „áldott jó” fiának sem...?!

Egyik betegársam átölelte a vállamat, melyet most már a visszafojtott zokogás rázott, és nyugtatgatott, csitítgatott. Alig fogtam fel szavainak értelmét. Egyre azt suttogtam magam elé: – Isten veled Petrus mama. Hamarosan meglátogatlak...

SEGÍTŐKÉSZSÉG

Pár éve történt, amikor először vettem részt a Szabolcsi Írótábor programjában, Tokajban.

Itt minden jelenlévő lehetőséget kap arra, hogy felolvassa írásait, bemutassa megjelent köteteit az írótársaknak. Egyik idősebb írótársam igen nagy lelkesedéssel készült a szereplésre, s különleges módon, videofelvételek segítségével akarta szemléltetni egyik kötetét. Arra gondolt, hogy a képi megoldások, és a zenei aláfestés még kifejezőbbé, költőibbé, teljesebbé teszik verseit. Bár több kötete megjelent már, azonban erről film is készült, ezért igen nagy izgalommal készült a „szereplésre”.

S milyen a sors! Mire a bemutatkozása sorra került volna, „bedöglött” az a fránya videó.

Írótársam annyira elkeseredett arcot vágott emiatt, hogy úgy éreztem, megszakad a szívem, s rögtön elhatároztam, ha törik, ha szakad, segítek neki, találok valami megoldást. Ha kell, akár a föld alól is kerítek egy videomagnót.

Nyakamba vettem az üdülételepet, s házról házra járva próbáltam kölcsönkérni egy videó-lejátszót. Már úgy látszott, merész vállalkozásom nem sok sikerrel kecsegtet, mikor végre szerencsével jártam. Egy segítőkész, jóindulatú család önzetlen szívvel kölcsönözte a készüléket. Én boldogan újságoltam kétségbeesett írótársamnak, hogy van videó, lesz este filmvetítés, mert vannak még jóra való emberek. Így aznap este lehetővé vált a bemutatkozó film lejátszása. Írótársam nem győzött hálálkodni, amiért ilyen sikeres „akciót” hajtottam végre, vagyis tudtam szerezni egy működőképes videót. Engem pedig szívmengetően jóleső érzéssel töltött el boldogsága. Elérzékenyülve néztem sugárzó arcát, amint könnyeivel küszködve köszönte meg segítségemet.

Igazán szép és megható volt a bemutatkozó filmje, de számomra többet jelentett az a tudat, hogy örömet okoztam valakinek, ezért máig is hálás szívvel gondolok azokra az emberekre, akik jóhiszeműségükkel, segíteni akarásukkal lehetővé tették a film vetítését, akik segítettek abban, hogy én is segíthessek.

MOTOROS KALAND

Tizenkét éves koromban már szinte rutinos motorosnak számítottam. Természetesen mindannyiszor engedély nélkül vettem kölcsön nagybátyám P-10-es motorkerékpárját, mellyel először csak az udvaron róttam a köröket. Később felbátorodtam, s ha csak tehettem, kimerészkedtem az utcára. Eleinte csak a környéken motorozgattam, imádtam a sebességet. Sokáig következmények nélkül száguldoztam az utcán, amíg egyik alkalommal aztán elkaptak a rendőrök. Nem tagadhattam a nyilvánvaló tényeket: kiskorú vagyok, nincs jogosítványom, és hát a motor is a tulajdonos tudta nélkül volt nálam. A közeg rögtön leszállított a gépről, s a motort az egyik rendőr vitte nagybátyám lakásáig, engem meg a rendőrautó.

A nagybátyám rögtön igazolta, hogy övé a motor, ezzel nem volt baj. A rendőrök azonban otthagytak egy idézést, amelynek értelmében édesanyám kíséretében meg kellett jelennem a közlekedési rendőrségen.

Eddig mindig szerencsésen megúsztam, az efféle „események” nem jutottak apám fülébe, aki nagyon szigorúan fogott, rá sem mertem gondolni, mi lesz, ha véletlenül tudomást szerez legújabb csínytevésemről. Bár rettegtem aputól, ez nem tartott vissza az ilyen és hasonló cselekedetektől.

Édesanyámmal együtt a megadott időben bementünk a rendőrségre.

A civil ruhás fiatal rendőr kedvesen fogadott bennünket, észrevettem, hogy lopva végigméri karcsú, miniszoknyás, már nőiesedő alakomat. Én szörnyen meg voltam rémülve. Nem a rendőrtől féltem, hanem apámtól, s csak arra tudtam gondolni, mi lesz, ha esetleg kiderül...

Anyám rögtön kérlelni kezdte a rendőrtisztet, simítsa el az ügyet, mert mindketten nagyon félünk az apukámtól, s mindenképpen titokban szeretnénk előtte tartani a történeteket.

A rendőr megértő volt, kérdezősködni kezdett, s én bevallottam neki, hogy egyedül tartózkodtam otthon, s engedély nélkül hoztam el a motort. A kihallgatás során azt is tudakolta, mióta motorozok, ki tanított meg, s én igyekeztem mindenre készségesen válaszolni.

Anyám nagyon kétségbeesett arcot vágott, s remegő hangon ismét azt kérdezte, hogyan lehetne elintézni, hogy az apám ne szerezzen tudomást az esetről.

A rendőr végül megsajnálta anyámat, s azt vette jegyzőkönyvbe, a motor véletlenül gurult le a lejtőn, nem is volt üzemképes állapotban.

Anyám azonban ettől sem nyugodott meg. Addig panaszkodott, alkudozott, amíg a rendőrtiszt a minimális összegben, ötszáz forintban állapította meg a büntetést, amit én igencsak méltányosnak találtam. Anyám azonban az idegességtől már föl sem fogta, mit mond a rendőr, s még akkor is kérlelő hangon így szólt: Tessék mondani, részletre lehetne?

Erre a fiatal rendőr alig észrevehetően elmosolyodott, fejcsóválva összetépte a jegyzőkönyvet, s gyorsan kitessékelt bennünket az ajtón.

Anyámban csak az utcán tudatosult, mi is történt valójában, amikor vidáman megkérdeztem, értette-e, hogy tulajdonképpen ötszáz forintot mondott a rendőr. Ekkor már mindketten nagy kacagásban törtünk ki.

Így szerencsésen megúsztam a motoros kalandot. S habár kizárólag a szimpatikus rendőr jóindulatának, s édesanyám kitartó könyörgésének köszönhetően nem lett a dolognak komolyabb következménye, ez a tény nem akadályozott meg abban, hogy később is, amikor csak szeret tettem, minden adandó alkalommal kölcsönöztem magamnak a nagybátyám motorkerékpárját

A HŐSTETT

1962-öt írtunk. Nővérem és én a nagymamánál nevelkedtünk, de időközben szüleim is a közelben vettek házat, úgyhogy testvéremmel akkoriban „ingáztunk” a két otthonunk között. Gyakran tartózkodtunk a szülőknél, de ha úgy adódott továbbra is a nagyszülők viselték gondunkat.

Még alig múltam hatéves, hiszékeny korban voltam. December elején izgatottan vártuk a Mikulást. Nagyon elkeseredtem, mert a nagyszakállú nem hozott semmit, s csalódottan arra gondoltam, ennyire rosszak talán mégsem voltunk.

Másnap reggel átmentünk a nagymamához. Nővéremmel kézen fogva lépdeltünk az olvadó hóban, s szomorúan állapítottuk meg, hogy szinte minden ablakba tett ajándékot a Mikulás. Ámulva néztük a csillogó papírba csomagolt édességeket, s fájó szívvel gondoltunk arra, hogy mi nem kaptunk semmit. Rosszak voltunk, az igaz. De azért nem ennyire. Legalább egy virgácsot hozott volna! Ahogy elhaladtunk az ajándékokkal teli ablakok előtt, nővérem – aki idősebb kora ellenére mindig is érzékenyebb, elesettebb volt nálam – keserves sírásban tört ki, annyira bántotta a Mikulás „igazságtalansága”.

Elfacsarodott a szívem.

Hirtelen elhatározással betörtem az egyik ablakot, amelyik tele volt ajándékokkal, s gyorsan kivettem két csomagot, a nővéremnek és magamnak. Hősnek éreztem magam. Nem gondoltam arra, hogy valakinek bosszúságot okozok, hogy ezzel valakitől elveszek valamit. Csak az járt az eszemben, lám, most már nekünk is van ajándékunk, ha nem is hozott semmit a Mikulás.

Azonban, amint odaértünk a nagymamához, meglepetten láttuk, hogy az ablakban ott vannak az édességek, nekünk „oda” jött a Mikulás. A csodálkozás, a szégyenkezés és az öröm érzése keveredett bennem, amikor megpillantottam a zizegő, piros csomagokat.

Persze nagyanyánk mindjárt kérdőre vont bennünket, honnan van az édesség, amit a kezünkben szorongatunk. Nem volt mit tenni, lesütött szemmel vallottam be, hogyan szereztem a csomagokat. Nagymama meglepetten hallgatta a történetet, s tüstént rám parancsolt, azonnal vigyem vissza a Mikulás-csomagokat, oda, ahonnan elvettem. Lüktető halántékkal, égő arccal „loptam vissza” az ajándékokat, s most valahogy sokkal jobban féltem a leleplezéstől, mint amikor elvettem. Mert akkor nem éreztem ennek a súlyát, csak a nővérem könnyes arcát láttam, s meg akartam őt vigasztalni.

Abban az évben a Mikulás nemcsak édességet hozott nekem. Egész életre szóló ajándékot adott: megtanított arra, hogy soha semmilyen körülmények között nem szabad elvenni a másét.

JULIKA NÉNI

Arról a szentmiséről tartottunk hazafelé, amelyet Keresztanyám húsz éve elhunyt édesanyja emlékére adatott. Hárman ültünk a kocsiban: Keresztanyám, Laci, az unokaöcsém és én. A templom áhítatos csöndje még a levegőben lengett, szótlantul, emlékeinkbe merülve néztük az utat, szívünkben nyugalommal. Ahogy a házunk közelébe értünk, már messziről láttam, hogy Topika, a kiskutyám igencsak türelmetlen; orrocskáját kidugta a kerítés rácsán, s boldogan vakkantgatott jöttünkre. Persze, én is alig vártam, hogy viszontlássam őt.

Ekkor vettük észre a sovány kis öregasszonyt.

Nagyon elesettnek, tanácstalannak tűnt, céltalanul bóklászgatott a járdán. Keresztanyám rögtön mondta, hogy biztosan eltévedt, mert nem ismerős, nem a környéken lakik. Megszólítottuk. Sem a nevét, sem a lakcímét nem tudta megmondani, hiába kérdeztük. Amikor lehajoltam hozzá, szemében kétségbeesést láttam. Kis cselhez folyamodtam; arra kértem, menjünk be együtt a házunkba, s ott beszélgessünk tovább, mert a kiskutyám, Topika már nagyon vár engem. A néni jött velem. Leültettük, enni, inni adtunk neki. Amint kicsit megnyugodott, beszélni kezdett. Kérdezgettem erről-arról, s közben szép sorjában megtudtam tőle minden fontosat. Például, hogy Julika néninek hívják. Később a lánya nevét és a címét is megmondta. Rövid tanakodás után Keresztanyámmal és Lacival úgy döntöttünk, azonnal hazavisszük, hiszen a hozzátartozói biztosan kétségbeesetten keresik.

Rögtön kocsiba ültünk.

Alkonyodott, mire az R. utcába értünk. A néni által említett házszámon azonban csak egy elhagyott épületet találtunk, lelakatolt kapuval. Látszott, hogy a ház lakatlan. De abban reménykedtünk, mégis csak a környéken lakhat valahol Julika néni, mert másképp honnan vette volna ezt a címet. Megkérdeztünk néhány járókelőt, de senki nem

ismerte. Már kezdtük feladni, s keserűen arra gondoltunk, mégis csak be kell vinnünk a nénit a rendőrségre, bár ezt végképp nem akartuk.

Ekkor Julika néni arca hirtelen felderült, s az egyik házra mutatva felkiáltott: Itt lakom! Megkönnyebbülten fékeztem a ház előtt. Csengetésemre középkorú asszony dugta ki fejét az ablakon. Bizalmatlanul fogadta köszönésemet. Megkérdeztem tőle, nem hiányzik-e az édesanyja? Az övé ugyan nem, válaszolta, mert az ebéd óta benn pihen a szobájában. Kis rábeszélés után mégis megnézte az anyja szobáját, s mikor látta, hogy üres, rémülten rohant a kocsimhoz. Persze, az ő anyja volt Julika néni, aki kissé megszeppenve kuporgott az autóban. A lánya meglepetten, és csodálkozva csapta össze a kezét, s nem győzött hálálkodni, amiért pártfogásunkba vettük, és hazahoztuk az anyját, aki nem először kóborgott el otthonról. Észrevétlenül kiszökött a garázskapunál, s egész délután az utcán csatangolt. Rágondolni is rossz, mi történt volna, ha elüti egy autó, vagy ha a rendőrségen, esetleg valamelyik kórházban köt ki, ahonnan persze végül visszakerülhetett volna a családjához, de ki tudja mi mindenben ment volna addig keresztül.

Boldogok voltunk, hogy ilyen szerencsésen végződött Julika néni kalandja, és épségben hazajutott. Hazafelé menet a kocsiban egymás szavába vágva elevenítettük fel az eset részleteit, s mindhárman úgy éreztük, a Sors küldte utunkba Őt. Talán Isten akarta, hogy mi találjuk meg, mi vihessük haza, és éppen akkor, amikor a szentmiséről jövünk. S nem lehet véletlen az sem, hogy a Keresztanyám édesanyját, akire ezen a napon a szentmisével emlékeztünk, szintén Julika néninek hívták.

SZÜLETÉSNAP

Azon az emlékezetes áprilisi napon a nővéremékhez igyekeztem. A kocsim ablakát félig lehúзва szippantottam be a csípős reggeli levegőt, miközben a ránk váró munkára gondoltam, az árokásásra, amit sürgősen el kell végezni, mert a jövő héten vezetik be a vizet. A testvérem ekkor már hat és fél hónapos terhes volt. Elégedettséggel töltött el az a tudat, hogy mire megérkezik a kis jövevény, legalább bent lesz náluk a víz.

Azonban csak a sógoromat találtam otthon, aki érdeklődésemre tréfásan válaszolta, hogy a „pocakos” nővérem, habár nem érezte jól magát, elsétált a közértbe. Rosszat sejtve utána indultam, s a kapuban az egyik szomszédasszonyba botlottam, aki még hálóingben volt, s rémülten sikoltozott, hogy azonnal menjek, mert a testvérem az utcán rosszul lett, és hozzá csöngetett be. Nagyon megijedtem, beugrottam a kocsiába, s szomszédasszony házához tolattam. Borzasztó látvány fogadott, a testvérem zokogott, erősen vérzett, rögtön láttam, hogy nagy a baj, s éreztem, itt azonnal cselekedni kell. Mentőt hívni nem volt idő, ösztönösen cselekedtem, kirántottam az ágyból a lepedőt, körbetekertem vele a nővéremet, próbáltam megnyugtatni, miközben elindultunk a kocsira. Addigra a sógorom is megérkezett, kétségbeesett arcot vágott, szemében fájdalom tükröződött. A nővéremet óvatosan beültettük a kocsira hátsó ülésre, s száguldottunk vele Rákospalotáról az újpesti szülőotthonig. Versenyfutás volt ez az idővel. Minden másodperc számított. Testvérem jajgatásánál talán csak az én szívverésem volt hangosabb.

Ahogy megérkeztünk, a sógorom hangját hallottam, orvost, orvost, kiabálta, s mire a testvéremet kisegítettem a hátsó ülésről, fehér köpenyesek hada vett körül bennünket. A nővéremet rögtön a műtőbe vitték. Nagy sürgős-forgás kezdődött. A sógorommal idegesen járkáltunk a folyosón fel alá. Ő szegény magát hibáztatta, amiért engedte, hogy a felesége egyedül menjen a közértbe.

Egyszer csak nyílt a műtő ajtaja, s egy nővér valami gépet tolt ki rajta. Mi előzékenyen utat engedtünk neki, s tovább váraoztunk. Végre megjelent egy orvos, s mi reménykedve vártuk biztató szavát. Gratulálok, kisfiú, mondta mosolyogva. Persze mi kérdésekkel halmoztuk el, s ő mindenről készségesen felvilágosított bennünket. Elmondta, hogy egy percen múlt a gyerek élete, bármelyik pillanatban megfulladhatott volna. Érdeklődtünk, láthatjuk-e a kicsit, s elcsodálkoztunk, mikor azt válaszolta, de hiszen az előbb hozták ki. Kiderült, hogy amit én gépnek néztem, egy inkubátor volt. Erre megkönnyebbülten elneveltük magunkat.

Nagyon boldogok voltunk. Akkor még nem sejtettük, milyen nagy megpróbáltatások várnak ránk. A kisfiú ugyanis hat és fél hónapra született, ezért érzékszervei nem fejlődtek ki teljesen. Az orvosok sokáig harcoltak az életéért. Később több műtéten esett át. Mi éjjel nappal mellette voltunk, vele együtt szenvedtünk. Közben Istenhez fohászkodtunk.

A kis jövevényt tréfásan Babszem Jankónak neveztem el.

Ahogy telt az idő, lassan gyarapodni kezdett a súlya, élni akarása minden képzeletünket felülmúlta.

Eljött a várva várt nap, amikor a gyereket végre hazavihettük a kórházból, s kimondhatatlanul boldogok voltunk, habár még hosszú évekig nagy odafigyelést, sok törődést igényelt.

Ma is hálával gondolunk azokra az orvosokra és nővérekre, akik legjobb tudásuk szerint igyekeztek mindent megtenni a gyógyulásáért.

Azóta eltelt húsz év.

Babszem Jankóból mára János lett, egészséges, szép szál fiatalember.

A nagy megpróbáltatásokért nem mindennapi képességekkel áldotta meg a sors, ő a család büszkesége, nagyon okos, éles eszű gyerek.

Ő lett az én keresztfiam.

EZ KÉREM EGY RÍMES PRÓZA, AMÚGY OPTIMISTA, TRÉFÁS MÓDRA

Robog a négy kerék Kenese felé, minden gondom Pesten hagytam én, művészek, barátok, AKIOSZ tagtársak a magyar tenger partján egymásra találhatnak, hol a MÁV Rt. tágas üdülője tárt kapukkal várja az írókat, költőket, és minden művészeti ágban a kultúrát ingyen építőket – amatőr szinten – „minden szinten, szinte minden”, és néhányan már felső szinten...! Az összes média szája tátva maradna, ha szellemi kincsünkől ízelítőt kapna, ha politikán kívül az „istenadta népnek” valami szépet és őszintét mutatna. No, de félre búval, most másról szól a nóta, kedves arcok, nyitott szívek, lélek szárnyán szálló rímek töltik meg a termeket, erre vágnak, ezért jöttek össze itt az emberek: a fővárosból, Debrecenből, Pápáról és Csabáról, sorolhatnám a helységeket, akár három oldalon...! Az előadók fellépése, stílusa is más és más, lenyűgöz, és fogva tartja lelkemet a változás. A műsor-közi szüneteket zeneszóval töltik ki, Moré Csaba és a fia, ki a billentyűket bővíti, s megtudhatunk egyebet is „Junior Moréről”, hogy példának okáért: egy reménybeli hőstenor. S mellékesen hozzáteszem – mert mindnyájunknak „újság” –, hogy a fiú humor terén felmutatott egyet s mást...!

A társalgóban berendezett nonstop nyitott tárlaton, képzőművész tagtársaink szép munkái láthatók; Sándorunk a „zárt osztályról” hozott szívfacsaró képeket, profi módon exponálta fotóin a lényegét. Vidám témák, derűs képek szintén helyet kaphattak, felkavaró látvány után átválthattunk mosolyra: bájos színfolt, cuki látvány, amit hozott János bátyánk; ikrekről a sok-sok fotó, bejárta a fél országot. Felsorolnék minden képet, de nem férne a „szerkesztésbe”...! Sipos „Senki” tehetségét a közönség sem vitatta: grafikái, festményei profi színtről vallanak! Hallgattam az elnök szavát – aki ritkán adta elő „magát” – akkor is a tagtársakról mondott néhány keresetlen, dicsérő szót;

kiemelte tisztelettel Tálos József „művészünkét”, ki egykor mozdonyt vezetett, most alkot, „ipar-művész”, remekel, hegedül és verselget...! Színes program záró képe – négy napon át minden este – móka, tánc és vidámság, s a „madárcsontú” pici asszony bedobott pár artista-mutatványt. Második Fred Aster – alias Moréné – szigethalmi Nyüzsivel a táncparkettet rojtosra nyútták szét. Egy szónak is száz a vége: „Egy a jelszónk, tartós béke”, Kenesén mi tettünk érte! Minden jó, ha jó a vége; kedvünk eső nem szeghette. És ott helyben megbeszéltük, jövő évet elterveztük: Ózdon újra együtt leszünk. Ehhez itt és most kívánok erőt, jó egészséget, s persze: anyagi fedezetet!

SZERETNÉM MAGAM MEGMUTATNI

Hogyan írok?

Mint általában minden embernek, nekem is van egy bizonyos képem a világról, s ezzel összefüggésben, előzetes elvárásom az eseményekkel kapcsolatban.

A gondolataim, a körülöttünk zajló történésekkel kapcsolatos érzéseim alapvetően az évek során felhalmozódott tapasztalatokból és az olvasmányélményekből erednek.

A dolgok azonban gyakran kiszámíthatatlanok. Az ellentmondások, a váratlan események, az emberi tragédiák, de néha csak egyetlen filmkocka, a természet csodái, egy érdekes falevél, a vihartépte fák látványa, vagy az ember környezetpusztító tevékenysége, a sarki koldus, egy kilakoltatott család sorsa, a gazdagok dőzsölése, a társadalom visszásságai, mind, mind olyan mozzanatok, amelyek elindítják a tollat a kezemben.

A pillanatnyi élmény hatására azonnal papírra vetem a gondolataimat, mert ez valamelyest megkönnyebbülést jelent. Két-három nap elteltével azonban újra előveszem, átgondolom, átolvasgatom, javítgatom, a szavakat átcserélem, a mondatokat átfogalmazom.

De a „művem” még mindig nincs kész!

Pár nap múlva – általában korán reggel, friss aggyal – még egyszer átnézem, és még mindig javítom, módosítom, átírom.

Szóval többször is alaposan „megrágom” a mondandómat. Mégis előfordul, hogy amikor az írásomat kinyomtatva látom, nem vagyok elégedett, mert úgy érzem, más szavakkal, más jelzőkkel még kifejezőbben meg lehetett volna fogalmazni a lényegét.

TARTALOMJEGYZÉK

„ÁRAD A DUNA VIZE...”	52
„AZ A SZÉP, FÉNYES NAP”	35
„SZERELEMRE SZÜLETTEM...”	130
„TESTVÉRPÁROS”	147
A BARÁTSÁG EREJE A KÖLTÉSZETBEN	9
A HALHATATLANOK	14
A HÍDON	17
A HŐSTETT	165
A KI NEM MONDOTT SZERETET...	16
A VILÁG VÉGÉN JÁRTAM	45
A VÍZ MÉLYÉRŐL, CSILLAGKÉNT...	93
AHOGY ÉN LÁTOM	53
ALKONYI SZERELEM	135
ALKOTÓTÁRSAIMHOZ	12
ÁLOM	102
AZ ALKOTÁSRÓL	10
AZ ÁLMOK NEM HAZUDNAK	77
AZ ÁLOM	85
AZ AUTÓBÓL	110
AZ ÉVEK	76
AZ ÖRÖK VILÁGOSSÁG	67
BÉLA, ALIAS CIRMOS	75
BÚCSÚ	105
BUDAPEST UTCÁIN	50
CSAK TE MARADTÁL MEG NEKEM...	72
CSAK HINNI KELL	98
E VÁROS SZÜLÖTTE A „KIRÁLYNŐ” –	142
EGY ESTE A DUNA-PARTON	19
EGY KIRÁLYNŐHÖZ	37
EGY NAGYMACSKA MONOLÓGJA 2001-BEN	86
EGY RÉGI SZERELEM ELMÉKÉRE	101

EGY SZEGÉNY BOHÓC PANASZAI	87
EGY VIRÁGSZÁL	79
EGYÜTT	136
ÉJI KÖNTÖSBE.....	94
ELILLAN BÁNATOM	55
ÉLJÜNK A MÁNAK!	134
ELŐSZÓ.....	140
EMLÉKEK KÚTJA	99
EMLÉKEK TÜKRÉBEN	107
EROTIKUS ÁLOM.....	111
EZ KÉREM EGY RÍMES PRÓZA,	171
FOHÁSZ.....	69
GONDOLOK	95
GYERMEKKORI ÁLOM	7
GYÖNGYHALÁSZ.....	123
HA GONDOLATAIMMAL... ..	57
HA BÁNTANAK... ..	58
HA MAJD.....	109
HA ÚGY ÉRZED.....	137
HA... ..	59
HALVÁNYULÓ REMÉNY.....	139
HOFI GÉZA EMLÉKÉRE.....	152
INTELEM	60
JULIKA NÉNI	167
JUNIÁLIS.....	20
KARÁCSONYI AJÁNDÉK.....	65
KÉTSÉGEK ÉS KÉRDÉSEK	92
KIRÁLYNŐ, KORONA NÉLKÜL	144
KÍVÁNSÁG.....	49
KOLDUS ÉS...HOL A KIRÁLYFI...?	47
KÖLTÉSZET AZ ÚR HÁZÁBAN... ..	149
KÖRFORGÁS	81
KÖSZÖNET	71
KÖSZÖNET A TERMÉSZETNEK	78
LEHET-E...?	108

LEHETNE VALLOMÁS	97
MAGAMBA NÉZVE	100
MAGAMBA VÉSTEM...	133
MÁR EZ A HAZÁM!	29
MÁR NEM ENGEDLEK EL	126
MÁR NEM VAGYOK...	112
MERENGÉS A MÚLTBA	116
MERENGÉS...	114
MERT TE VAGY...	90
MI VAGYOK ÉN...?	118
MIÉRT IS ÍROK...?	13
MIKULÁSNAPI MEGLEPETÉS	61
MINDENNAPI KÜZDELMEINK	40
MINDENSZENTEK	66
MITŐL EMBER AZ EMBER?	39
MOTOROS KALAND	163
MÚLÓ LÁZ, VAGY HALÁLOS KÓR?	41
MÚLTBA NÉZŐ	23
NEGYVEN ÉV	26
NYITOTT KÉRDÉSEK...	43
Ó, AZOK A RÉGI, MEGHITT KARÁCSONYOK...!	154
ÖNÁLTATÁS	127
ŐSZINTE VALLOMÁS	15
ŐSZTŐL ŐSZIG	156
PÁR MONDAT A BOLDOGSÁGRÓL	124
PETRUS MAMA	158
REKVIEM IN MEMORIAM ZÁMBÓ JIMMY	150
SEGÍTŐKÉSZSÉG	161
SZÁRNYASZEGETT EMBER	31
SZENTESTI IMA	63
SZENVEDÉLY	125
SZERELEM	138
SZERELMESVERS	121
SZERELMI KALAND	131
SZERETLEK	129

SZERETNÉM MAGAM MEGMUTATNI.....	173
SZÜLETÉSNAP	169
TALÁNY VAGY.....	132
TÁRSAM, HA LENNÉL... ..	104
TAVASZI HÓZÁPOR	82
TAVASZVÁRÓ	83
TÁVOL A PARTTÓL.....	113
TELEFONRA VÁRVA	91
TITOK	88
TOPI ÉS KETTI.....	74
VÁGY	128
VALENTIN NAPRA	120
VAN MEGOLDÁS	84
VEDD ÉSZRE.....	30
VESZTESÉGEK.....	28
VOLNA KICSI FÉSZKEM.....	33

